

DŽEK
SLEJD

BROJ
73

ŠEUN

CENA
70 DINARA
EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ

PLAVA PRINCEZA

★ SEJN ★

DŽEK SLEJD

PLAVA PRINCEZA

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

EDICIJA WESTERN ROMANA
Š E J N
Broj: 73

Glavni i odgovorni urednik:
Svetozar TOMIĆ

Urednik:
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala:
Jack Slade
THE BLUE PRINCESS

Recenzija:
Miloš SIMIĆ

Prevod i adaptacija:
Miloš SIMIĆ

Lektor:
Olivera ŠIJAKKI

Tehnički urednik:
Valerija ŠREDER

Naslovna strana:
Ferenc BARAT

Korektori:
Margita BERNAT
Vilma BEKER-GAČEŠA

Štampa: 5. VI 1985.
Tržište: 16. VI 1985.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Svetozar TOMIĆ. Urednik: Zorka ĆIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade — THE BLUE PRINCESS. Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine broj 413-12/79 od 28. II 1979. godine.

Šejn je namršteno gledao ogromni plamen koji se dizao prema nebu. Čuo je ratni poklič Indijanaca i prasak pucnjave iz pušaka.

Međutim, jahao je iza visoke stene koja mu je zaklanjala vidik u dolinu.

Visoki jahač je u posljednjem trenutku primetio da se nešto pokrenulo i brzo se sagnuo. Indijansko koplje je fijuknulo iznad njegove glave i udarilo u kamenu šupljinu na suprotnoj strani uskog klanca.

Zapadnjak podiže „vinčesterku”.

Prasnuše dva pucnja jedan za drugim i Indijanac se skotrlja sa stene odakle je hitnuo đavolski opasnu spravu na visokog Amerikanca.

Zapadnjak potera mrkova brže. Jahao je prema visoravni gde se na suprotnoj strani nalazila koliba čiji je krov goreo.

Ipak, izgleda da koliba nije bila pusta. Iz nje su se povremeno čuli pucnji.

Crveni vatreni petao propinjšao se prema tamnom nebu. U dolini su podrhtavale senke. Čas tamnije, a već sledećeg trenutka svetlije.

Visokom jahaču je sada već sve bilo jasno. Napadači su opkolili kolibu čiji je krov goreo. Bili su to snažni Indijanci divljeg izgleda. Gađali su kolibu strelama, a pucali su i iz pušaka.

Ispred kolibe ležala su dva čoveka. Nisu se micali. Jedan konj bez jahača uplašeno je jurio kroz dolinu.

— Predaj se, Princezo sunca! — doviknu jedan Indijanac prodornim glasom. — Ako nećeš, progutaće te vatra!

Šejn je povukao uzde svoga konja kad je čuo dijalekt. To je bio jezik Jekija. Šejn je dosta dobro mogao da se sporazume na tom narečju Indijanaca.

Jeki su bili poznati kao jedno od najsurovijih i najopasnijih plemena jugozapada.

Đavolski opasna igra je sada već bila počela i Zapadnjak više ne može, a da ne učestvuje u njoj. Ulog je život! Ali, šta se tu može? Povratka više nema!

Indijanci su ga već bili primetili. Počeli su da pucaju na njega i da upućuju opasne strele koje su kao kakve osice zujale pored njegove glave.

Međutim, na sreću visokog čoveka, strelci nisu pogodili cilj, jer je vatra varala njihove oči.

Moralo je biti sedam ili osam Jekija.

Zapadnjak munjevito skoči s konja i potraži zaklon iza jedne stene.

Ubrzo se oglasi i njegova „vinčesterka”.

Visoki čovek je zatim promenio položaj. Stao je iza jednog niskog žbuna i odatle pucao na Indijance.

Jedan Jeki s plavom trakom oko glave podigao je ruke uvis i potom se srušio na zemlju.

Ostali Indijanci urliknuše divlje i kiša strela sruči se na žbun iza koga se sakrio Šejn.

Zapadnjak je prestao da puca i Jeki su pomislili da su ga pogodili. Jedan od njih je hrabro krenuo napred kako bi skinuo skalp svom protivniku.

Šejn povuče obarač.

Crvenokožac pada na zemlju.

Tog trenutka ponovo odjeknuše pucnji iz kolibe.

Jeki su poterali konje i okupili se.

Zapadnjak ponovo napuni „vinčesterku”.

Izgleda da su Indijanci izgubili volju da se dalje bore. Verovatno su pomislili da tu ima više ljudi koji su ih obasuli vatrom.

Šejn je gledao kako okreću konje i udaljavaju se. Poneli su sa sobom i ranjene ljude koji su ležali na zemlji.

Iz kolibe ponovo odjeknuše pucnji. Ali, to je sigurno bio neko koji loše gađa, ili mu je možda dim smetao. Tek, zrna su nasumce odletela nebu pod oblake.

A zatim se jedan Jeki okrenuo nazad. Podigao je preteći pesnicu uvis.

— Uhvatićemo te, princezo Santaja! — riknu on. — Nećeš uspeti da umakneš bogu sunca!

— Neka vas sve proguta noćna tama, a Tondo neka vam u tome pravi društvo! — čuo se ženski glas iz kolibe.

Jeki nestadoše u noćnoj tmini.

Šejn nije imao nameru da ih progoni. Valjda se nije prevario. Iz kolibe je na Indijance vikala neka žena!

Zapadnjak se oprezno približavao kolibi. Međutim, često je zastajao i sklanjao se u zaklon, jer mu je bio jako dobro poznat trik Jekija da se povuku, ali negde ostave u zaklonu jednog ili dva ratnika koji tu sačekaju žrtvu.

Šejn je stalno motrio na ratnika koji je ostao da leži na zemlji. Visokom čoveku se često dogodilo da jedan takav mrtav čovek odjednom oživi i zada đavolski opasan udarac. Međutim, nije se ništa dogodilo.

Baš ništa!

Šejn je još dugo čučao između stena ispod borova i žbunja.

— Izlazite napolje! — viknu on. — Opasnost je prošla!

Negde onamo na drugoj strani doline vrištao je neki konj. Šejnov mrkov je bio otkasao malo dalje i stajao mirno pored jednog drveta.

Iz kolibe se čulo kašljanje.

Prošlo je izvesno vreme, a zatim se na vratima pojavila neka prilika.

Šejn je odmah primetio da ta osoba nosi neki teški teret sa sobom.

A, zatim je raspoznao da je to žena.

Mlada žena, ili devojka?

Zapadnjakovom oštrom oku nije moglo da promakne to da je njena garava kosa ipak plava. Dim je učinio svoje, ali ipak sve se nije moglo sakriti. Plavi pramenovi presijavali su se tu i tamo na svetlosti plamena koji je parao noćnu tamu.

Ona je nosila minduše i oko njenog vrata nalazio se neki čudan krug na lančiću.

Mada je vatra već bila blizu nje, žena nije popuštala. Ipak, najzad je pala ispred kolibe od iscrpljenosti.

Šejn potrča prema njoj, mada je još uvek pretila opasnost od Jekija.

Izvukao je brzo onesvešćenu devojkicu i nepokretnog čoveka daleko od vrata kolibe da ne bi vatra mogla da ih dohvati.

Ali, ne lezi vraže! Taman kad je mislio da je tim ljudima pomogao, jedan ošamućeni Jeki skočio je na noge kao da ga je sam davo hitnuo uvis. U njegovoj ruci stvorio se nož čije su ivice sevnule preteći na svetlosti koju je vatra zapaljene kolibe širila kroz noć.

Zapadnjak podmetnu lakat ispod noža Jekija i istovremeno svojom snažnom pesnicom pogodi bradu Indijanca.

Jeki se sručio na zemlju. Bio je onesvešćen.

Indijanac je oko vrata imao jedan obruč. Bio je to simbol starih Acteka, njihovog boga sunca.

Obruč se presijavao. Mora da je bio pozlaćen! Ili se to Zapadnjaku samo učinilo! Možda ne bi trebalo da pijem taj viski, pomisli on. U svakom slučaju taj obruč je bio mnogo manji i lakši od onoga koji je na svom vratu nosila devojka.

Zapadnjak je sada polako odneo daleko od vatre onesvešćenog Indijanca i devojkicu koja je stalno kašljala.

Zviznuo je prodorno i njegov mrkov je prišao.

Ostavio je snažnog Jekija da se odmori i dođe sebi. On se posvetio devojci.

II

— Šta je ovo sada? — upita devojka zbunjeno. — Nije mi uopšte jasno šta se dogodilo?

Zapadnjak se obradovao kad je devojka najzad otvorila oči. Potrajalo je to dosta dugo. Za to vreme visoki čovek je već bio daleko od mesta gde se borio sa Indijancima.

Nalazili su se pored jedne pritoke divlje reke Rio Bavispe. Mesto je bilo skriveno, a Šejn je izbrisao sve tragove tako da niko živi na ovom svetu nije mogao da nađe njega i devojkicu.

Devojka je ležala u senci jednog drveta i zamišljeno gledala snažnog, visokog čoveka. Njene svetloplave oči još uvek su bile ispunjene strahom.

Obratila mu se Jeki dijalektom.

Zapadnjak se osmehnu.

— Ne boj se, devojko — reče on na istom dijalektu Indijanca. — Ovde ti se ništa ne može dogoditi. Sećaš li se pucnjave kod kolibe koja je gorela?

Devojka nije ništa odgovorila. Namrštila se.

— Ko si ti? — upita ona. — I, ko mi je obukao ovu odeću?

Gde je moj totem? Da ti nisi ukrao moj zlatni znak Tonatiuha, beli đavole?

Tonatiuh je bio bog sunca starih Acteka.

— Čuo sam mnoga pitanja odjednom — reče Šejn.

Rekao joj je svoje ime, a zatim joj je ispričao o tome kako je skinuo s nje odeću, oprao je i osušao. Totem i sve ostalo što je devojka nosila sa sobom stavio je u bišage svoga mrkova.

— Moraš mi verovati da je sve tako bilo — reče on na kraju. — Uostalom, ja svakako nisam đavo!

Devojka je bila visoka, lepa i vitka. Zapadnjak je ocenio da Santaja može imati negde oko dvadeset godina. Ali, kakve ona veze može imati sa Jeki Indijancima i zašto je zovu „Princeza sunca“?

Odlučio se i pitao je da mu to objasni.

— Da li je tebi poznata priča o nestaloj dolini, zlatnom naselju i o Princezi sunca? — upita ona Šejna. — Ja sam Santaja, Princeza sunca. Uvek se ponovo rađam. Živim još od onog dana kada je ponosni Tenohitlan voljom bogova pao od ruku gvozdenih ljudi Korteza. Ja, Santaja. Sa ostacima svoga naroda krenula sam gore u gudure Sijere. Tamo mi živimo, ljudi koji se mole bogu sunca, zajedno sa glavnim sveštenikom. Najzad, posle svega što se dogodilo, nastanili smo se s našim blagom u skrivenoj dolini i nazvali je Golden Pueblo. Tamo sam se ja ponovo rodila i tu sam dosad živela.

Preko lepog lica mlade devojke kao da je prešla neka senka.

— A gde je Čola koji je sa mnom pobegao iz doline i borio se iz zapaljene kolibe?

— Pao je, devojko — odvrati Zapadnjak. — Sahranio sam ga. Već je bio mrtav. A, skoro da si i ti izdahнула na mojim rukama, Santaja. Ipak, mislim da bi trebalo da mi otvoriš svoje srce. To što si ispričala zvuči mi dosta detinjasto. Moraš imati poverenja u mene, devojko. Pričaj!

Santaja ga pogleda i zamisli se.

— Tvoje oči govore da si ti dobar čovek — reče ona. — Ali, ti si neki đavolski opasan momak. Borac kome smrt skoro svakog trenutka sedi na kolenu.

— Nije baš tako, devojko — reče Zapadnjak i skide sombrero s glave. Bilo je toplo. — Ima u životu teških trenutaka, ali i lepih. A sada, opet smo kod tebe. Zašto si napustila dolinu u kojoj si živela kao Princeza sunca i svi su te obožavali?

Devojka je pričala. Šejn je čuo legendu o devojci koja je živela u zabačenoj dolini u brdima Meksika koju su Jeki obožavali i divili joj se. Ta se legenda prenosila s kolena na koleno već stolećima.

Čako, stari vrhovni sveštenik, a kasnije i njegov rođak i naslednik Tondo vaspitali su devojku da bude kći boga sunca i da donosi sreću Čoltakan Jekima sve dok bude živela u Golden Pueblu.

Staro predskazanje je govorilo da će Čoltakan Jeki pleme nestati u krvi i vatri ako ih napusti Princeza sunca. Ili ako ona umre, a ne nađu zamenu za nju.

Santaja je živela lepo. Bila je okružena pažnjom i svi su joj ugađali. Međutim, kako je rasla, dolina je za nju sve više

bila tesna. Kao da je živela u nekom zlatnom kavezu iz koga nikako nije mogla da se izbavi.

— Nikad nisam smela da se igram sa ostalom decom, niti da se smejem i nestašno trčim kroz polja kao ostali moji vršnjaci. — uzdahnula je Santaja. — Morala sam da pazim da se ne isprljam. Uvek čista i lepa. Morala sam stalno da nosim nakit. Prilikom svečanih obreda, a bilo ih je mnogo, sedela sam na zlatnom prestolu boga sunca. Da bi godina bila rodna prenosili su me u nosiljci od jedne njive do druge. I, nikad nisam smela da ostanem nasamo sa nekim mladićem. Uvek je neko bio prisutan i motrio na mene.

Santaja je pocrvenela u licu.

— Postoji u dolini verovanje da Princeza sunca mora ostati nevinna do kraja života. Ona pripada samo Tonatiuhu, bogu sunca, njenom ocu. Moje vršnjakinje u dolini saznale su šta je to ljubav i pričale mi o tome. I, kod mene se pojavila čežnja.

To, međutim, nije bilo ono zbog čega je odlučila da napusti dolinu. U njoj kao da su se probudile neke stare uspomene. To je u početku ličilo na maglu. Nejasno, kao neki daleki san. Ali te misli su se uvek vraćale ponovo. Tondo, glavni sveštenik, rekao joj je da o tome ne priča nikome ništa, čak i da ne misli na to.

— A, čega si se setila, Santaja? — upita Zapadnjak.

— Bilo je to davno — odgovorila devojka. — Još pre nego što sam živela u ovoj dolini. Kao da sam se setila nekog života! Još dok se nisam rodila.

— Ne verujem u to, Santaja. Moguće je da su to uspomene iz najranijeg detinjstva. Pričaj mi o tome.

Plava devojka je zatvorila oči. Njen glas je zvučao nekako čudno.

— Kao da je to bila neka velika kuća sa ogromnim kamionom iznad koga su se na zidu nalazili rogovi ustreljenog jelena. Uvek sam ih se bojala. Ali neki čovek, visok i snažan, sa brkovima smejaao se i rekao mi da sam glupa. Tog čoveka sam zvala oče. A, tu je bila i neka jako ljubazna žena. Čini mi se da se zvala Meg. U kolibama su živeli mnogi jahači koji su me svi mnogo voleli i kad god sam izlazila, oni su prilazili i smejali se sa mnom.

— Meni se čini da si ti onda odrasla na nekom ranču. A da li se sećaš kako su te visoki čovek sa brkovima i Meg zvali?

— Znam i to. Norma! Da tada sam se zvala Norma. Ali, obično su me zvali draga. Padaju mi na pamet još neke reči. Ali, ne znam da li iz toga možeš bilo šta da zaključiš, Šejne. Eto, da li ti reč Takson nešto znači?

Šejn se nasmejaao glasno. Santaja mu je govorila jezikom Jekija. Engleske reči je teško izgovarala. Međutim, visoki čovek je razumeo šta ona hoće da kaže.

Takson, veliki grad u Arizoni bio je jako dobro poznat Zapadnjaku.

— Onda smo se vozili u kočijama — nastavila je Santaja svoju priču. — Meg me je privukla na svoje grudi. Zatim su prasnuli pucnji. Čuli su se uzvici i nastala je gužva. Kočija se prevrnula. Pojavili su se Indijanci i odveli me sa sobom.

Kočiđa se zapalila i ne sećam se šta se dogodilo s ljudima koji su se u njoj nalazili.

Zapadnjaku je sada sve bilo jasno. Pretpostavljao je da su kočiju napali Apači i odveli sa sobom malu Normu. Sigurno su je zatim prodali Čoltakan Jekima čiji je glavni sveštenik tražio u to vreme naslednicu Princeze sunca.

To je moralo biti tako!

— Zato si, znači, napustila skrivenu dolinu? — upita Šejn. — Posumnjala si u to da si ti stvarno Princeza sunca, kako su tistalo pričali. Htela si da se oslobodiš i saznaš istinu. Možda i da upoznaš svoje roditelje, zar ne?

— Tako je bilo — reče Santaja i obori pogled. — Dolina mi je postala suviše tesna. Obronci brda oko nje ličili su mi na neke ogromne zidove zatvora. I htela sam da saznam istinu. Morala sam! Da li sam čovek ili kćerka boga sunca, boginja sa telom žene koja živi na zemlji? Mislim da ne mogu istovremeno biti i jedno i drugo.

Zapadnjak se osmehnu.

— To ćeš sigurno saznati — reče on blagim glasom. Više od toga nije u ovom trenutku mogao da obeća Santaji. — Odvešću te u Takson. Tamo ćemo pokušati da saznamo ko su tvoji roditelji. Ili, pak, ko su oni bili. Možeš li da se prisetiš da li je Meg bila tvoja majka?

— Ne, nije! — promrmlja devojka. — Uvek su mi govorili da je moja majka tamo gore na nebu!

— Onda je Meg bila tvoja dadilja. Ovo što si mi dosad ispričala sasvim je dovoljno da se utvrdi ko si ti, Santaja. Sada ću ja spremiti ručak, a zatim moramo da krenemo dalje. Ne smemo ostati ovde. Opasno je.

To je bila istina. Izvidnici Čoltakan Jekija lutali su predelom i tražili svoju odbeglu Princezu sunca. A desperadosi, ako saznaju da se Šejn nalazi u Sijeri i ako ga uhvate, živog će ga odratiti!

III

— Ariba, ariba, kompanjerosi! Konji još nisu jako umorni, a El Rojo čeka! Pronto!

Dovikivanje šestorice Meksikanaca koji su vodili za sobom konje, koje su sigurno negde ukrali, dopirali su gore do klanca gde su Šejn i Santaja za trenutak zaustavili umornog mrkova na kome su zajedno jahali.

Visoki čovek opsova. Nije očekivao da će se baš sada njegov put ukrstiti sa stazom kojom su jahali do zuba naoružani desperadosi.

Jeki su progonili Šejna i Princezu sunca i bili su im već za petama. Baš pre pola sata Zapadnjak je video poslednji dimni signal koji se sa jednog brega Sijere dizao prema vedrom plavom nebu.

Zapadnjak je proveo još jednu noć sa Santajom u divljini brda ogromne planine. Uputili su se u Takson i sada su se nalazili južno od Agua Pijete, još mnogo milja od granice Arizone.

Nekim drugim putem više nisu mogli da krenu. Šta je tu je!

Fijukanje bičeva i uzvici orili su se klancem dok su se desperadosi penjali gore prema Šejnu i Santaji.

Bili su to nitkovi divljeg izgleda koji bi i samom đavolu izvadili oči. El Rojo, njihov vođa kome su hteli da odvedu konje koje su ukrali u Arizoni, nije znao Šejna samo po imenu.

El Rojo je bio glavni gazda svih desperadosa ovde na granici. On je bio čovek koji je tako reći gospodario severnim predelima Sonore i Koahuila. Čak se govori da ima i veliki politički uticaj.

Šejn je dobio zadatak od Sedme brigade da to ispita. Jer, napadi desperadosa na mesta pored granice Meksika i Sjedinjenih Država već su bili prevršili svaku meru. El Rojo je slao čitave bande koje su napadale čak i velika mesta i pljačkali. Nije bilo sigurno da li se sve to radilo sa znanjem meksikanske vlade!

Ako je tako, onda će biti gužve. To su Zapadnjaku objasnili kad je krenuo iz Vašingtona ovamo. Međutim, dosad nije našao bilo kakav dokaz da iza napada na mesta u Sjedinjenim Državama stoji vlada Meksika.

Čak mu je jedan bandit El Roja, koji se nalazio na umoru, otkrio da gazda desperadosa u svojoj mržnji prema Amerikancima pokušava da izazove rat između Meksika i Sjedinjenih Država.

El Rojo je verovao da će Meksiko dobiti taj rat, mada je dobro znao da je Meksiko samo trideset godina pre toga u ratu od 1846. do 1848. godine izvukao deblji kraj.

El Rojo je znao da Šejn jaše ovamo da bi mu pokvario planove. Osim toga, između njih dvojice još uvek nisu poravnati neki stari računi. Jer, u ono vreme Šejn se pobrinuo da general pobunjenika zbog raznih zločina bude izveden pred ratni sud.

Na žalost, El Rojo tada nije streljan. Jedan napad njegovih pristalica spasao mu je život u poslednjem trenutku. I kad bi ga neko pitao koga čoveka najviše mrzi na ovom svetu. El Rojo bi sigurno bez dvoumljenja odgovorio da je to Šejn.

Visoki čovek se okrenu prema devojci.

— Sakrij se tamo u žbunu iza stene, Santaja — reče Zapadnjak tiho. — Evo ti uzmi moj rezervni „kolt“.

Santaja uze revolver i kliznu iz sedla. Njene plave oči pogledale su u Šejna koji je ostao na konju.

— Šta misliš da uradiš — upita ona.

— Videćemo — odvrati on brzo. — Upotrebićeš „kolt“ samo u krajnjoj nuždi, Santaja.

Devojka šmugnu u žbun.

Santaja se nije razumela u oružje i nije bila vešta u batanganju s njim. Jednoj Princezi sunca nije bilo dozvoljeno da puca niti da radi neke prljave poslove.

Topot kopita je odjekivao predelom.

Nije prošlo ni dvadesetak minuta a desperadosi stigoše u klanac gde su hteli da predahnu.

Zapadnjak je stajao u senci jednog visokog žbuna i po-

smatrao Meksikance. Njihovog vođu je poznavao. Vođa kradljivaca konja, raniji oficir meksikanske armije, zvao se Emilio Karanca. U svom pojasu nosio je tri revolvera i veliki bovi-nož, a u sedlu se nalazila puška. U ruci je držao bič.

Karanca povuče uzde svoga konja i zabaci sombrero nazad na leđa da bi ubrisao znoj sa čela. Tog trenutka ugledao je Šejna koji je držao „vinčesterku” na kuku. Zapadnjakov „remington” nalazno se u futroli.

Kao da se nalaze nasred place u Meksiku Sitiju i spremaju se da u dobrom raspoloženju zajedno popiju koju čašicu, pozdravio je Šejn pokretom ruke Karancu i doviknuo mu.

— Halo, Emilio! Kao što vidim postao si trgovac konjima. A, odakle ti te lepe životinje i koliko si ih platio?

Emilio Karanca opsova glasno. Međutim, brzo se savladao. Njegov šareni konj je poigravao. Karanca je naredio svojim jahačima da zaustave konje.

U tom trenutku samo tri jahača su bili toliko blizu da su mogli da pogode Zapadnjaka hicima iz revolvera.

Približavao se još jedan bandit. Zadnja dvojica ostali su iza ukradenih konja da bi ih zadržali da ne pobegnu.

Konji su dahtali i udarali kopitama o tlo. Opasnost je lebdela u vazduhu i samo je bilo pitanje trenutka, kada će davo uzeti stvar u svoje ruke.

— Šejne! — viknu Karanca i skide s glave šešir koji je sada visio na njegovim leđima pričvršćen kaišem za vrat bandita. — Tebe je izgleda sam davo poslao ovamo. Čuo sam još ranije, pre nego što sam odjahao u Arizonu, da se ti ovde muvaš po ovim krajevima i izazivaš nemir među ljudima. Čudi me da si još u životu, jer El Rojo se zakleo da će te vezati užetom za svog konja i da će te vući kroz Sijeru sve dok se ne raspadneš na delove od kojih si napravljen.

— To bure od vina El Rojo stvarno svašta priča kad mu je dan dug — reče Zapadnjak mirno. — Dobro, Karanca! Odjahaćemo svako svojim putem. Pozdravi El Roja od mene. A, ako misli da sa mnom treba da izravna neke račune, onda može u svakom trenutku da se javi kod mene.

Sa Karancine čelave glave lio je znoj. Njegove oči su se raširile.

— A šta onda ako ja poželim da svom gazdi odnesem tvoju glavu, Šejne? — reče on. — Ti si sam, a nas je šestorica. Tvoji izgledi su jako mali, gringo!

— I ti nemaš nikakvih izgleda, Karance — odgovori Zapadnjak brzo. — Jer, u svakom slučaju tebe ću prvog upucati.

Tog trenutka čulo se šuštanje u žbunu iza stene. Santa-ja je izašla s teškim „koltom” u rukama.

— Šejn nije sam! — viknu devojka. — Tu sam i ja!

Zapadnjak se jedva uzdržao da ne opsuje. Jer, kad je vide desperadosi će odmah pomisliti na nešto drugo. Možda bi on da se ona nije pojavila uspeo da izbegne borbu. Ali, desperadosi će sigurno po svaku cenu pokušati da se domognu lepe devojke. Tu nije moglo biti nikakve sumnje.

Dva bandita zviznuše kroz zube.

— Kakva golubica, Emilio! — ciknu neki snažan čovek sa dugačkom bradom koji je imao jedno oko pokriveno komadom kože. — Čurkicu ćemo odvesti El Roju na poklon. Siguran sam da će se više obradovati nego konjima.

— I više će voleti da uzjaše nj! — doviknu čovek s njegove desne strane.

— Zaveži svoja pogana usta! — grmnu Zapadnjak ljutito. — Inače ću ti tako srediti njušku da se više nećeš setiti da kažeš nešto tako ružno.

Santaja je pocrvenela.

Međutim, Karanca se previjao od smeha u sedlu. I ostali bandoleroši su počeli da se smeju.

Zapadnjak je ostao ozbiljan. Na njegovom licu se nije pokrenuo nijedan mišić. Njemu je bilo jasno da dosetka nije bila toliko smešna koliko su se banditi smejali. Stari lisac Karanca je hteo da odvрати njegovu pažnju.

Karanca je pokušao da izvede jedan davolski opasan trik. Dok se smejao njegova ruka je kliznula iza sombrera na leđima i uhvatila revolver.

Zapadnjak je to primetio po pokretu njegovog ramena.

Visoki čovek je odmah podigao „vinčesterku” uvis i pritisnuo obarač.

Karanca pade iz sedla.

— Brzo u zaklon, Santaja! — dreknu Šejn.

Sve se odigralo za tren oka.

Nastao je pravi pakao kada je Šejn kríknuo kao puma koja napada plen i ispalio nekoliko hitaca ispred nogu konja bandita.

Bradati bandolero uperio je svoje gvožđe prema Zapadnjaku. Ali, Šejn je bio brži. Povukao je obarač pre bandita.

Santaja skoči brzo u zaklon. I ona je pucala.

Zapadnjak potera svoga mrkova u stranu.

Konji desperadosa se dadoše u divlju trk. Povukli su za sobom i bandoleroše. Dvojica od njih pali su sa konja. Međutim, bili su toliko pametni da ne sačekaju da ih konji pregaže već su se bacili u stranu.

Dvojica desperadosa su uspela da se održe u sedlima svojih konja. Prohujali su pored Zapadnjaka kao vihuri i imali su sreće što visoki čovek nije uputio vatrene snopove prema njima.

Topot kopita odjekivao je zaglušujuće kroz klanac. A zatim je buka bila sve slabija i slabija i polako se gubila negde u daljini.

Santaja je bila uperila svoj revolver u grudi jednog Meksikanca koji je pao s konja. Onaj drugi je ukočeno gledao u Zapadnjaka koji je još uvek smirivao svog mrkova.

Bandit je sagnuo glavu i pomirio se sa sudbinom. Očekivao je da će Šejn svakog trenutka da povuče obarač i ustreliti ga.

Visoki čovek sjaha iz sedla. Brzo je pogledao prema dvojici mrtvih ljudi koji su ležali na zemlji.

I jedan konj je bio upucan. Pogodila ga je Santaja ili neko od desperadosa.

— Trebalo je da ~~brzo~~ ~~brzo~~, Emilio Karanca — reče Za-

padnjak ispred mrtvog desperadosa. — Ali, ti si sam hteo da se sve završi ovako.

Šejn je razoružao dvojicu desperadosa i vezao im ruke. Njihovi konji su odjurili sa ostalima.

Posle ove gužve i pucnjave na vrhu klanca zavladala je tišina.

Santaja je sedela na jednom kamenu i posmatrala revolver u svojoj ruci.

— I ja sam pucala — reče ona i namršti se. — Bila sam spremna i da ubijem nekog. A, Princeza sunca ne sme da prolije tuđu krv! To bi naljutilo bogove.

Devojka se polako smirivala od uzbuđenja.

Zapadnjak stavi svoju ruku na njeno rame. Pogledao joj je u oči.

— Nemoj ništa prebacivati sebi, Norma — reče on. — Svaki čovek koji ima razuma mora da brani svoju sopstvenu kožu. Ti nisi boginja.

Plava devojka klimnu glavom.

— Zaboravila sam... — mrmrljala je ona. — A, šta će se sada dogoditi, Šejne?

— Ja ću uhvatiti jednog konja za tebe. A, zatim ćemo odjahati što pre oдавде. Ti ćeš paziti na dvojicu desperadosa dok se ja ne vratim.

— A ona dvojica desperadosa koji su umakli na konjima? Možda te čekaju negde sakriveni?

— Njih se ne bojim. Oni su sigurno odmaglili što brže mogu i sada jašu da saopšte svom gazdi El Roju šta se dogodilo.

Jedan sat kasnije Zapadnjak i Princeza sunca jahali su prema severu. Tamo se nalazila granica.

Visoko na nebu kružili su lešinari. Šejn je dvojicu živih desperadosa vezao tako da će oni ubrzo moći da se oslobode veza. Ostavio im je malo podalje i njihovo oružje.

Rekao im je da ih nije vezao tako jako i da sahrane dvojicu svojih drugara, Karancu i bradonju kad se budu oslobodili veza na rukama i nogama.

Santaja je razmišljala o tome kako Šejn lišava ljude života samo u krajnjoj nuždi. Visoki čovek joj se sve više dopadao. U njoj se javila želja da osvoji tog momka. Ali, pre toga mora se podići veo s tajne! Ko je ona i gde je rođena i ko su joj roditelji?

Tek kad to sazna moći će slobodno da ispunjava želje svoga srca.

Devojka je uzdahnula. Njen pogled je odlutao negde u daljinu.

Šejn se osmehnu.

IV

Bilo se već smrklo. Santaja i Šejn su sedeli pored vatre. Nalazili su se blizu granice Arizone i odlučili su da ovde prenoće.

— Možda sam pogrešila što sam pobegla od svoga na-

roda — reče Santaja. — Odrasla sam kod Čoltakan Jekija. Oni su me poštovali i obožavali. A proročanstvo kaže da će Golden Pueblo biti srušen sa zemljom i da će pleme izumreti ako ga napusti Princeza sunca. Onda će se Tonatiuh okrenuti od svog plemena prema kome je već stotinama godina bio milostiv.

— Zato su, znači, oni hteli po svaku cenu da te uhvate i vrate u dolinu — mrmljao je Zapadnjak. — Jednom svemu mora doći kraj. Nije dobro ako nekog čoveka smatraju da je on neko božanstvo. Jeki će živeti i bez Princeze sunca. Ili, ako ti to više odgovara, neka potraže neku drugu.

— Ne može to tako. Proročanstvo...

— To je sujeverje — prekide je Zapadnjak. — Taj glavni sveštenik Tondo je, prema onome što sam od tebe čuo, jedan običan tiranin. Ti si za njega bila samo sredstvo koje mu omogućava da vlada plemenom.

— Tondo je opčinjen svojom misijom. On raspolaže natprirodnom snagom.

— To je čista prevara — uzvratila je Zapadnjak. — Podmukli trikovi da se obmanu sujeverni Indijanci. Jeki žive u skrivenoj dolini odvojeni od sveta. Ubijaju svakog stranca koji zaluta u dolinu i po naređenju glavnog sveštenika odlaze u pljačku. Njihovi običaji su grozni. Jer, kako si mi ti ispričala, ima čak i žrtvovanja ljudi.

— To se jako retko dešava, ali ipak ih je bilo. Tondo daje uputstva — reče devojka i naježi se. — To je nešto užasno. Gledala sam sa svoga trona. Možda si u pravu, Tondo je zao i nemilosrdan. On ugnjetava sve ljude u okolini. Ni prema meni nije bio bolji. Čola je bio dobar i voleo me. Zato je i pobegao sa mnom. Ali, Tondovi izvidnici su nas otkrili. Da nije bilo tebe Šejne ja bih doživela strašan kraj. Izgorela bih u kolibi. A da sam kojim slučajem preživela i oni me uhvate, u dolini bi me čekalo nešto još strašnije.

— Rizikovala si mnogo, Norma.

Konji su bili vezani tako da nisu mogli da odlutaju nekud u potrazi za hranom.

Mesec je prosipao svoje blede zrake, a zvezde su treperile na tamnom nebu. U daljini se čulo zavijanje zvuka.

Šejn je saznao još mnoge stvari o Jeki Indijancima. Santaja je pričala o običajima i o životu u skrivenoj dolini nepristupačnog dela Sijere. Čuo je i o njihovom blagu koje su poneli sa sobom još iz Tontohtilana, a zatim ga i uvećali pljačkama kasnijih godina.

Pueblo, naselje u dolini koje su zvali još i Piramida boga sunca, imalo je mnoge dragocene predmete, zlato i nakit. Bilo je to blago čija se vrednost mogla proceniti na milione. Šejn je u tome video opasnost za Santaju.

Bilo je mnogo avanturista koji bi samo za mrvicu tog ogromnog bogatstva rizikovali svoj život i ne bi ustuknuli ni pred samim đavolom. Ako se sazna da devojka zna gde se nalazi Golden Pueblo to će se začas preneti u sve krajeve zemlje.

U tom slučaju nikakva sila na ovom svetu neće moći da zaustavi ljude željne zlata. To što je bogatstvo nalazi u Mek-

siku ništa ne znači avanturistima, revolverašima, lopovima i ubicama. Čak će i El Rojo morati da izmili iz svog skrovišta i da pođe u poteru za blagom kad vest stigne do njega.

Bilo je mnogih priča i legendi o blagu i rudnicima. Priča o zlatnoj dolini koju je Zapadnjak čuo u raznim verzijama, bila je jedna od kojih su najviše uzbudivale maštu ljudi. Sve to što mu je Santaja ispričala nije bilo sasvim isto kao što je kazivala legenda, ali neki detalji su se ipak slagali.

Šejn je dodao drva na vatru i zapalio cigaretu. Santaja je zamišljeno gledala vatru. Princeza sunca je prebacila čebe preko ramena, jer je bilo dosta hladno. Njena duga plava kosa presijavala se na svetlosti vatre.

Santaja je u ušima imala zlatne minduše, a oko njenog vrata nalazila se zlatna ogrlica.

Visoki čovek udara dlan o dlan. U daljini se čulo jezivo zavijanje kojota i vukova. Tri konja su se uznemirila. Kao da su osetili neku opasnost.

— Norma! — reče Šejn oštro.

Devojka se nalazila u transu. Na njenom lepom licu pojavile su se graške znoja.

— Tanatiuh! — šaputalo je Princeza sunca razrogačivši oči. — Bog sunca! Tondo! Tondo! On dolazi! On je tu!

— Nema ovde nikog više osim nas — reče Zapadnjak.

Stavio je ruku na dršku revolvera i osvrnuo se unaokolo.

Santaja odmahnu glavom.

— On je tu — reče ona. — Duh glavnog sveštenika. Pogledaj u vatru, Šejne! Vidiš li?

Kada je Zapadnjak uperio svoj pogled prema vatri, učinilo mu se da stvarno vidi neko lice iznad plamena. Kao da je bilo naborano, sa sjajnim upalim očima. Kosa je na sredini bila povezana, a čelo je obavijala traka sa dragim kamenom koji je svetlucao.

Usta se otvoriše.

Šejn nije bio siguran da li čuje neki glas ili je to samo zamislio u svojoj mašti.

— Teško tebi, prokleta! Stići će te gnev Tonatiuha, a i sve nas ostale ako se odmah ne vratiš u dolinu i moliš za milost i oproštaj greha koji si počinila.

— Ne! — cvilila je Santaja. — Nikad se dobrovoljno neću vratiti.

— Ipak ćeš se vratiti! Nećeš imati svoj mir i pratiće te nesreća na svakom koraku, odbegla Princezo sunca. Mome drugom ja nećeš umaći, a moji ratnici će te pronaći i vratiti te u dolinu gde će ti se suditi. Ti ne možeš umaći Tonatiuhu, pa makar bežala do kraja sveta, jer ti si njegova kćerka. A ja, Tondo, njegov najviši sluga, ja ću...

Prasnu pucanj. Santaja je bila lagano ustala, izvadila „kolt“ ispod jastuka i pucala na nekog nevidljivog duha. Izgleda da nije uopšte bila svesna toga šta radi.

Zapadnjak brzo ustade.

Sledeća kugla zviznu pored njegovog desnog uвета.

Visoki čovek je munjevito izbio devojci revolver iz ruke i uhvatio je za ramena. Sada mu je bilo jasno da tu nije bilo nikakvog priviđenja.

Prodrmao je Santaju.

To je najzad vratilo u stvarnost. Počela je da jeca i bacila se Šejnu u naručje.

— Bio je tu... — mucala je ona. — Hteli su da me odvedu... Tonatiuh... Užasna kazna...

Nije mogla dalje da govori. Šejn je bio malo zbunjen, ali mu je bilo jasno da je to samo mašta devojkice. Možda je sveštenik Jekija Tondo i znao neke veštine kako da utiče na ljude, ali Zapadnjak je bio siguran da je Tondo jedan običan šarlatan koji raznim trikovima vara ljude.

Šejn nežno zagrljio devojkicu. Ona se već bila smirila.

— Tondo može da pošalje na put svoj duh — tvrdila je ona. — Često sam doživjela da on zna neke stvari koje su se odigrale daleko, a da mu o tome niko nije ništa pričao. Bojim se, Šejne. Tonatiuhova kletva će me stići. A, nastradaćeš i ti zato što mi pomažeš.

— Naravno da ti se može nešto dogoditi ako budeš tako tvrdoglava i ne razmisliš malo bolje o svemu, Norma. San je obična varka, a ovo je bio san. Oslobodi se već jednom svojih maštanja. Sada si slobodna i nemaš više čega da se bojiš.

To što je Santaja pucala nije bilo po volji Šejnu. Jer, pucnji su mogli da privuku pažnju nekog neprijatelja. Ali, šta je tu je. Ništa se više nije moglo izmeniti. Možda je za devojkicu i bilo važno što je pucala.

Šejn se okrete prema konjima i smiri ih. Obišao je unao-kolo, ali nije primetio ništa sumnjivo.

Kad se vratio Santaja je već bila pripremila ležaj. Njeni pokrivači nalazili su se pored Šejnovih.

Zapadnjak stavi „vinčesterku” na dohvrat ruke. Skinuo je pojas sa revolverima.

Legao je pored nje. Ona je ispružila svoju ruku i stavila je na njegove grudi.

— Ti si borac, Šejne. Ali, nisi loš i surov u svom srcu. Voli me, jer potreban si mi. Želim da osetim da sam živo biće, mlada žena, a ne neka hladna nepristupačna boginja.

Šejn skloniće se. Santaja je bila naga. Tek tada je video koliko je lepa.

Osetio je toplinu njenog tela kad se privila uz njega.

Poljubac je trajao dugo. A zatim su se njihova tela spojila.

V

U Takson su stigli Šejn i Santaja posle napornog jahanja.

Devojkica je spavala u njihovoj sobi u hotelu „Silver-bend”. Bila je umorna od dugog jahanja.

Zapadnjak je krenuo u grad da se raspita ko bi mogli biti Santajini roditelji. Svakako je bilo teško da se to sazna, pogotovu zato, jer je devojkica živela na ranču u blizini Taksona.

Ipak, Šejn se nadao da će se neko setiti napada Apača na poštansku kočiju od pre petnaest godina kada je ova-
dena devojkica koja je imala nešto više od tri godine

Šerif je primetio još iz daljine visokog stranca koji se približavao njegovoj kancelariji. Pljunuo je u prašinu na ulici i pogledao mladog pomoćnika.

— Eno, dolazi nam tigar na dve noge! — procedi šerif kroz zube. — Ako je loše raspoložen napraviće ruševine od našeg grada, Čarli.

— Neće valjda biti baš tako! — frknu sujetni mladi zvezdonosac. On je stajao raširenih nogu s palcima ispod držača pantalona i posmatrao gužvu u glavnoj ulici.

— Ovaj to može — reče šerif. — To je Šejn.

— Šejn! — ponovi pomoćnik. — Čovek koji je preživeo mnoge borbe? Onaj za koga kažu da se njega boji i sam crni đavo?

— Ne znam na kog đavola misliš, Čarli — mrmljao je šerif. — Da li na onog pravog koji stanuje u paklu ili na Huga zvanog đavo, koji se već danima muva ovde po Taksonu. Ako se Hug Devl i Šejn sretnu leteće perje na sve strane. Biće grmljavine da se zemlja trese.

Pomoćnik šerifa skide svoj šešir. Prošao je prstima kroz svoju bujnu dugačku kosu i pogledao Šejna.

— Pa, ne izgleda mi tako opasan — reče on. — Čini mi se da nije baš ni snažan toliko koliko se priča. Ja sam ga drukčije zamišljao.

— Mislio si da je visok preko dva metra i da ima rogove, zar ne, Čarli? E, zelena glavo! Moraš još mnogo da učiš, jer u nekim stvarima si stvarno početnik.

Zamenik nije voleo kad ga šerif prekoreva i kaže mu da je još neiskusn i da mora još mnogo da uči.

Šejn je stigao do kancelarije. Pozdravio je šerifa i upitao ga da li može da razgovara s njim.

Šerif je poslao Čarlja u obilazak grada. Mladi zamenik je želeo da ostanе, ali je ipak morao da ode.

Zvezdonosac pokaza Zapadnjaku da uđe u kancelariju. Kad su ušli unutra rukovali su se srdačno. Jer, oni su se ranije sretali u raznim prilikama.

Međutim, nisu imali prilike da se bliže upoznaju. Šejn se ipak setio njegovog imena.

— Drago mi je što sam vas sreo ovde, Dvajte Harpere — reče on. — Mislim da Takson nigde na svetu ne bi mogao da nađe boljeg šerifa nego što ste vi!

— Raduje me što ste to rekli vi, Šejne, jer ja sam siguran da tako i mislite. Proveo sam ovde pet godina kao šerif i mislim da sam dobro obavljao posao koji mi je poveren.

— Sigurno vam nije bilo lako, šerife — reče Šejn. — Međutim, ja nisam došao da sada o tome razgovaramo. Nešto drugo sam hteo da saznam od vas. Naime, nešto se dogodilo ovde još pre više od petnaest godina. Šteta što vi u to vreme niste bili šerif. Ali, ja se nadam da ćete ipak moći da mi pomognete.

Zapadnjak je ispričao šerifu o napadu Indijanaca na poštansku kočiju i o otmici male plavokose devojčice.

— To se može vrlo lako utvrditi — odgovori šerif. — Naravno da ja mogu da siđem u podrum i prekopam stare spise. Međutim, smatram da to nije potrebno. Tu je stari Da-

glas koji živi već čitavu večnost i tri dana više u ovoj oblasti i zna sve šta se tu dogodilo. Stari Daglas nam pomaže ovde u kancelariji i lako ga možemo pozvati ovamo. Ili, pak, želite da ga sami potražite? U ovo doba dana sigurno ćete ga naći u „Long branč” salunu gde ima svoje stalno mesto u sali.

— Otići ću u „Long branč”. Hvala vam, šerife.

— Imate li neki poseban razlog zašto se raspitujete za tu staru priču, Šejne? — upita šerif.

Visoki čovek nije odmah hteo da otvori svoje karte u ovoj igri.

— Saznaćete, šerife — odvrati on.

Zapadnjak se uputio preko trga.

Taj „Long branč” bio je najveći i najposećeniji salun u Taksonu. Nije bio tako veliki kao salun istog imena u Dodž Sitiju, ali je imao bar isto toliko dugačak šank.

Iza šanka nalazilo se trenutno šest konobara. Rudari, kausboji, radnici na postavljanju pruge i stanovnici Taksona stajali su pored šanka i ispijali svoje piće.

Bilo je oko šest sati popodne.

Šejn upita jednog konobara za starog Daglase. Dobio je odgovor i skoro istog trenutka ugledao starog čoveka koji je sedeo za stolom u uglu.

Jedna lepa devojkica se osmehnu Zapadnjaku.

Ali, on uze bocu viskija i sede za sto gde se nalazio stari Daglas.

Nos starog čoveka je bio crven. Njegove oči su bile ve-sele.

Bez ijedne reči uzeo je bocu iz Šejnove ruke i napunio svoju čašu. Ispio je u jednom gutljaju.

— Ahaha! — ciknu on zadovoljno. — Sad sam jak kao medved. Dakle, šta želiš da saznaš od mene, mladiću?

— Otkud znaš da ja nešto želim da saznam od tebe, Daglase? — upita Šejn iznenađeno.

— Pa, kad neki stranac donese bocu viskija i tutne mi je pod nos, ja odmah znam koliko je sati. Sigurno želi nešto da sazna od mene. E, moj dečko! Ja imam preko sto godina i pamtim kao neki slon. Kada se vodila bitka kod Alama ja sam već bio deda i imao sam više unučadi.

Zapadnjak je ocenio da stari čovek ima nešto više od šezdeset godina. U ovom predelu to je već bilo mnogo, jer život je bio surov i pun opasnosti.

— Dobro, Daglase — reče Šejn i podiže obrve. — Ti si u pravu. Ali, ja ovog puta ne želim da slušam tvoje dosetke. Nešto drugo hoću da čujem od tebe.

Šejn je ispričao priču o napadu Indijanaca na poštansku kočiju i o otmici plavokose devojkice. Zatim je upitao Daglase da li on nešto zna o tome.

Stari čovek potvrdno klimnu glavom.

— To se dogodilo marta šezdeset treće — reče on brzo. — Apači su napali poštansku kočiju koja je išla iz Finiksa u Takson i odveli sa sobom trogodišnju kćerku Biga Džosa Hotorna. Indijanci su ubili kočijaša, njegovog pomoćnika i četvoricu putnika. Meg Forster, dadilja devojkice, ostala je

da leži na zemlji i pravila se da je mrtva. Kako se ono zvala ta devojčica... ipak setiću se... kako beše? Dženifer! Ne, nije! Nora? Ni to nije. E, setio sam se. Normal!

Zapadnjak se divio dobrom pamćenju starog čoveka.

Daglas mu je ispričao još neke pojedinosti. Cela okolina se tada uzbunila i ljudi su na sve strane tražili otetu devojčicu. Bile su obećane velike nagrade za onog ko je pronađe ili otkrije bilo kakav trag.

Međutim, sve je bilo uzaludno.

— Big Džoš je u to vreme bio van sebe od besa. Kao da je poludeo — pričao je stari čovek. — Njegovi ljudi su morali da ga vežu i nisu ga puštali sve dok se posle izvesnog vremena nije smirio. A, zatim je snažni čovek pošao u poteru za svojom malom kćerkom. Tako, na svoju ruku. Nije se bojao ni boga ni đavola. Skoro godinu dana je lutao. Ali, svoju kćerku nije našao. Tragovi bande Apača izgubili su se negde u Meksiku. Da, bio je to težak udarac za velikog rančera. Najpre je izgubio ženu koja je umrla prilikom porođaja, a zatim su Apači odveli njegovu kćerku.

— Da li Big Džoš još živi ovde u ovom kraju? — upita Zapadnjak.

— Pa da — odgovori stari čovek. — On je vlasnik „Stronghend” ranča, ima oko pedeset godina, a pre desetak godina se ponovo oženio. Njegova supruga je iz jedne stare i ugledne porodice. Sada već ima i sina. Centim Biga Džoša, jer on je uvek bio grub, ali pravedan. Hajde, ispijmo po jednu čašicu za kćerku Biga Džoša, pa ma gde se ona sada nalazila pod ovim suncem koje nas obasjava.

Da, pomisli Zapadnjak. Eno je spava u hotelu „Silver-bend”.

Sada više nije bilo sumnje. Princeza sunca je devojčica koju su otež Apači. To je kćerka Biga Džoša Hotorna. Samo što je ona sada već odrasla, zrela žena.

Zapadnjak nije ništa odao starom Daglasu kada ga je on pitao zašto ga interesuje ta stara priča.

Visoki čovek ustade.

— Onda mi odaj bar jednu tajnu — zamoli ga stari čovek. — Kaži mi svoje ime. Ja sam siguran da ono nije nepoznato u ovoj zemlji.

— Zovem se Šejn.

— Hvala ti na viskiju, Šejne! I, neka te u životu prati sreća. Ti si jedan od malog broja hrabrih momaka koji se bore za pravednu stvar. Poznato mi je i to da obožavaš lepe žene, da rado popiješ dobru kapljicu i da voliš da igraš poker. Ali, to ni malo ne šteti tvom ugledu. Naprotiv, ti si pravi čovek.

— Isto tako kao i ti, stari! — osmehnu se Zapadnjak. Hteo je da krene.

— Još samo trenutak, Šejne! — reče stari Daglas. — Taj opasni pucaroš Hug Devl nalazi se u gradu. Budi oprezan, momče. Sigurno ti je poznato koliko je on slavan kao revolveraš. A osim toga, čuo sam da se raspitivao za tebe.

— Ne bojim se ja njega, amigo! — reče Šejn. — Ali, i pored toga hvala ti što si me opomenuo.

U „Silver-bend” hotelu Zapadnjak je krenuo u sobu koju je delio sa Normom Hotorn. Otključao je vrata.

Zavese su bile navučene. U polumraku Šejn je primetio plavu kosu usnule devojke.

Neki poseban miris osećao se u sobi. Norma se bila osvežila i sada je ličila na pupoljak u proleće.

Devojka se probudila kada se visoki čovek nagnuo iznad nje i poljubio je u čelo. Obavila je svoje ruke oko njegovog vrata i povukla ga na krevet.

Kasnije je Šejn poručio da im se donese jelo u sobu.

Ispričao je devojci šta je saznao.

— Već sutra možemo da odjašemo do „Stronghend” ranča — reče on. — Videćeš svoga oca, Norma.

— Devojka preblede. Ispustila je viljušku sa zalogajem iz ruke.

— Odjednom sam se uplašila — reče ona. — I sada se pitam da li sam odabrala pravi put kad sam otišla iz skrivene doline! Ali, natrag više ne mogu. To je jasno. Ali, šta onda ako moj otac ne želi ništa da zna o meni? Ali ne! Ja pričam gluposti. On će se... on će... Jednostavno ne mogu da zamislim šta će se dogoditi kad saznaju da sam se vratila.

— Ne brini ništa — reče visoki čovek i osmehnu se. — To ćemo videti sutra. Krećemo rano ujutru.

— Onda ova noć pripada tebi i meni, Šejne — reče ona nežno. — Treba da je iskoristimo. Ali, pre nego što se pojavim pred ocem i mojom... mojom maćehom, hoću da kupim sebi haljinu i da se doteram. Moj otac ne sme saznati da sam ja jedna devojka iz divljine. A najgore će biti to što ćeš ti morati da budeš tumač, Šejne. Jer, ne verujem da moj otac razume dijalekt Jekija.

— Ti ćeš brzo naučiti engleski jezik, Norma. Neke reči već znaš. Otkako si sa mnom jako mnogo si napredovala. Skoro da pomalo i možeš da se sporazumevaš.

— Da, ali ja sam dugo godina živela među Indijancima. To ne može tako brzo da se zaboravi.

Zapadnjak se osmehnu.

— Ti si bila njihova boginja, Princeza sunca, Santaja. Sada počinješ jedan novi život, Norma. Onaj, koji ti je od rođenja bio namenjen. I, uspećeš, devojko!

Šejn je razumeo zašto se Norma koleba. Devojka nije znala skoro ništa o belim ljudima, o njihovim mislima i pogledima na svet. Mada je bila boginja, Norma je u skrivenoj dolini upoznala šta su to zavist i mržnja.

Znala je da i beli ljudi sigurno nisu anđeli i pribojavala se da će biti odbačena.

Zapadnjak zagrlj devojku. I on nije bio siguran u to da će se susret sa Bigom Džošom Hotornom završiti onako kako je on zamišljao.

Bili su mu poznati slučajevi da su Indijanci otimali bele devojke i žene koje su se kasnije vratile svojim porodicama.

Međutim, mnoge od njih nisu uspele da se prilagode svojoj staroj sredini, jer su njihovi najbliži susedi upirali prst u njih

i prekorevali ih zato što su živele među Indijancima i delile krevet sa crvenokošcima. Među njima je bilo i takvih koje su sebi oduzele život, ili su jednostavno nestale bez traga i glasa.

Sve će zavisiti od toga kako će reagovati rančer Big Džoš Hotorn i njegova druga žena kad saznaju za devojkicu.

Norma ponovo obavi ruke oko Zapadnjakovog vrata, njene divne grudi počese da se podižu i spuštaju ubrzano.

Kakav osmeh! Zavodnički pogled! I vitko telo!

Visokom čoveku je skoro zastao dah.

— Poljubi me, Šejne — šaputala je ona. — Ah, kad bi svi beli ljudi bili kao ti!

VII

U podne idućeg dana sreo se Zapadnjak sa Hugom Devlom. Dogodilo se to kad je Šejn izlazio iz prodavnice haljina s Normom.

Upravo su kupili lepe stvari za devojkicu. Pokazalo se da i Princeza sunca, kao i sve žene na ovom svetu, jako voli da bude lepo obučena.

Bila je oduševljena šarenilom boja, lepo sašivenim haljinama, mekanim tkaninama i svim lepim stvarima koje su se nudile njenom radoznom pogledu.

Katarina Mek Koton, vlasnica prodavnice, uživala je što može da pomogne u izboru lepoj plavoj devojci.

Šejn je morao da ih najzad opomene. Jer, Norma je izgleda mogla ceo dan da provede u prodavnici.

Kada je Zapadnjak napustio prodavnicu, ispod ruke ga je držala prelepa mlada devojkica obučena po poslednjoj modi. Valjda nije bilo nijednog muškarca na ulici, bilo da je išao pešice ili je sedeo u kočijama, jahao konja ili pak gledao kroz prozor, koji se nije okrenuo za plavokosom lepoticom.

Šejn je uživao što je on taj koji se nalazi pored ovog divnog mladog ženskog stvorenja.

Međutim, nije imao prilike da se dugo smeška. Izgleda da je davo uzeo igru u svoje ruke.

Neki grubi glas zagrmio je kao da se sam pakao prolomio.

Štet! Šejn i devojkica su bili tako veseli, grad obasjan suncem!

Tamo preko ispred Siti Hola stajao je neki visok, mršav čovek u crnom odelu.

Njegovo grubo lice sa upalim obrazima i istaknutim nosom jasno su ođavali da je to mogao biti neki opasni ubica. Ruke su mu visile kao kakve motke pored drški revolvera.

Pored njega je stajao neki čovek obučen u gradsko odelo sa blokom da beleške u rukama. Na glavi je imao šešir.

— Šejne, prljavo kopile, ti si me u El Pazu nazvao kućkinim sinom! — dreknu koščati čovek u crnom odelu. — Da li smeš to ovde na otvorenom prostoru i pred svedocima da kažeš još jednom? Ili si ti jedna bedna kukavica?

— Pred damom bi mogao da budeš pristojniji, Hug! — opomenu ga Šejn i namršti se. — Tvoju majku ne poznajem

i nemam nameru da je vređam. Međutim, nadam se da nije doznala da je njen sin postao tako velik zločinac.

Prolaznici su stali. Jahači zaustaviše konje. Točkovi kola prestadoše da se okreću.

Nastala je grobna tišina. Kao da se ništa nije micalo.

Jedino su se u daljini čuli veseli glasovi. Deca su dolazila iz škole.

— Da li će njih dvojica pucati jedan na drugog? — upita otmena ledi svoga pratioca koji je držao pod ruku.

— Izgleda da hoće, Marta.

— Oh, bože moj! — cvrkutala je žena. Pritisla je šakom svoja usta, ali ni za šta na ovom svetu nije bila spremna da nekom ustupi svoje mesto na ivici pločnika odakle je mogla da vidi sve što se događa.

Hug Devl ljutito pljunu u prašinu ispred sebe.

— Opet me vređaš, Šejne! — dreknu on i udari pesnicom desne ruke u dlan svoje levice. — Ukloni devojkicu od sebe i vadi revolver! Brzo!

Norma je razrogačenih očiju gledala u Šejna. Razumela je dosta od onoga što su dva snažna čoveka rekli jedan drugom. Ali, nije htela da se makne od Zapadnjaka. Osetila je dobro da se tu kuva neka đavolski opasna čorba.

— Odlazi, Norma! — naredi joj Šejn Jeki narečjem. — Više ne mogu da se brinem o tebi, devojkicu!

Ona je poslušala i udaljila se.

Bojno polje je sada bilo spremno za okršaj.

Zapadnjak je osetio da se borba više nije mogla izbeći.

Prišao je ivici kolovoza.

S druge strane ulice polako je koračao Hug Devl.

Šejn je budnim okom pratio svaki pokret opasnog revolve-raša, ali je krajičkom oka uspeo da primeti krupnu figuru šerifa koji je brzo koračao glavnom ulicom prema mestu obračuna. Međutim, Dvajt Harper je bio suviše daleko da bi mogao bilo šta da učini kako bi sprečio pucnjavu.

Grupa dece trčala je ulicom. Vraćali su se iz škole. Odrasli su im naredili da se sklone s ulice i vesela graja prestade.

— Kad zazvoni sat! — reče Hug Devl.

Šejn samo klimnu glavom. Naravno da mu je bilo jasno da će čovek u crnom odelu tog trenutka potegnuti revolver.

Zapadnjak se nije bojao opasnog pucaroša. Mada je pomislio i na to da će možda samo kroz nekoliko sekundi zagristi travu. Jer, tog Huga nisu zvali đavo samo zbog toga što je bio zao i opak čovek, već i zbog toga što je mnoge momke poslao na onaj svet zato što je bio nenadmašan u baratanju revolverom i neobično vešto pogađao.

— Ne pucajte! — vikao je šerif iz daljine.

— Čuo si šta je rekao predstavnik zakona — doviknu Šejn. — Još uvek možeš da odustaneš i odeš, Hug!

— Nikad, Šejne! — frknu on besno. — Neću propustiti priliku da te upucam kao prerijskog zeca. I, buđi siguran da će se tako i dogoditi. Zato, nemoj da vrdlaš. Ne volim kukavice, momče! Osmi toga, vidiš li onog tipa tamo gore na balkonu sa cilindrom na glavi? To je glavni reporter „Takson-kurira”. On će sutra napisati veliki članak o borbi između mene i tebe, i

to će još više uvećati moju slavu. Zamisli samo naslov: Hug Devl, čovek koji je ubio Šejna!

Zapadnjak se osmehnu.

— Napisaće članak o tome kako se rasprsla tvoja tvrda lo-banja — odvrati on.

Tog trenutka mehanizam sata ispred gradske kuće počeo je da zuji.

Hug Devl nije sačekao otkucaj zvona. Munjevito je izvadio svoja dva revolvera i povukao obarače.

Bio je stvarno đavolski brz.

Šejnov „remington” se našao u njegovoj desnici istovremeno kad je i Hug Devl potegao revolvere.

Visoki čovek je ugledao tamne cevi revolvera Huga Devla i skoro istog trenutka osetio kako je jedna kugla okrzнула njegovu jaknu na desnom ramenu. Drugi metak fijuknuo je pored njegove butine.

Ali, istog trenutka prasnu i Šejnov revolver.

Hug Devl posrnu unazad. Bilo je očigledno da je pogođen. Zateturao se i skliznuo leđima niz zid. Njegov šešir je pao u prašinu. Ipak, on je nastavio da puca, mada mu je lice bilo izobličeno od bola.

Iznenadio je Zapadnjaka koji je mislio da je njegov protiv-nik već bio sreden.

Hug Devl je nastavio da puca nasumce oko sebe dok je umirao. Ranio je jednu ženu među gledaocima dvoboja. Druga kugla zarila se u drveni stub pored pločnika, a treća je pogodila Šejna.

Šejn je pucao. Paljba Huga Devla odjednom prestade. Revolveraš se konačno stropoštao na zemlju i opružio se koliko je dug. Ostao je da leži nepokretan.

Zapadnjak se sagnuo. Uhvatio se rukom za levu stranu. Oko njega je počelo sve da se vrti.

— Šejne! — ciknu plava Princeza sunca.

Potrčala je prema njemu da mu pomogne da ne padne.

Visoki čovek se naslonio na devojkicu. Odvela ga je do kuće pored pločnika i on se naslonio na zid. Leva strana ga je užasno bolela.

Međutim, to nije bio bol iz dubine tela. Još pre nego što ga je doktor pregledao, Šejn je znao da je to metak koji ga je okrznuo sa strane, ali verovatno polomio i neko rebro.

Gledaoci su mu pritrčali. Sada više nije pretila nikakva opasnost.

Najzad se na mestu događaja našao i šerif Dvajt Harper. Bio je ljut kao ris. Moraće još da sastavi i zapisnik i da se pobrine da se odnesu dva povređena čoveka.

Reporter lokalnih novina pisao je kao lud. Već je bio smislio i naslov za članak:

KADA JE HUG DEVL KRENUO U PAKAO...

Doktor je brzo stigao svojim kočijama. Brzo je ustanovio da je Hug Devl otputovao na onaj svet i zatim se posvetio Šejnu.

Pocepao je krvavu košulju i ispitao Šejnovu ranu.

Pritisnuo je rebra visokog čoveka.

— Imali ste sreće, momče! — reče on. — Metak sa strane

i prelom rebra. Čudi me kako ste još na nogama. Donesite nosila, ljudi! Odnosite ovog čoveka u moju ordinaciju!

— Tih nekoliko jardi ću uspeti da pređem pešice — reče Zapadnjak i steže zube. — Norma će mi pomoći.

Norma reče nešto na Jeki dijalektu. Ljudi koji su stajali unaokolo namrštiše se.

— A, ko je ona? — upita doktor.

Norma se uspravi. Razumela je pitanje i primetila radoznale poglede.

— Ja sam Norma Hotorn, oteta kćerka Biga Džošja Hotorna — reče devojkica na čistom engleskom jeziku.

Ljudi unaokolo, među kojima su bili doktor, šerif i predsednik banke, čuli su šta je plavuša rekla. Oni koji su bili malo dalje gurali su se napred da čuju. Vest se širila munjevitom brzinom. Uskoro je o tome saznao ceo grad.

Takson je tog dana doživeo još jednu senzaciju.

VIII

— Gubite se odavde, vi, njuškalo! — reče Zapadnjak, obrativši se reporteru lokalnih novina kada je taj čovek pokušao da od njega i Norme sazna nešto više, i to samo koji trenutak kasnije pošto je Šejnova rana bila previjena.

— Štampa ima pravo da sazna novosti — gundao je reporter. — Tako je to, mister. Mi...

— Nemam drugog izbora nego da vas udarim nogom u zadnjicu! — viknu Zapadnjak. — Željni ste senzacija, a kako je drugima, za to vas nije nimalo briga!

Reporter je bio bar toliko mudar da se skloni u stranu. To je svakako bilo mudro s njegove strane, jer sa Zapadnjakom svakako nema šale!

Šejn i Norma nalazili su se sada u prijatnoj doktorovoj sobi i njegova punačka žena brinula se o devojci. Doktor je naredio da Šejn i devojkica ostanu još ovde.

Na ulici ispred doktorove kuće čuli su se glasovi radoznalih ljudi. Goreli su od nestrpljenja da bace bar jedan pogled na Šejna i prelepu rančerovu kćerku koju su pre petnaestak godina oteali Indijanci i koja se sada tako iznenada pojavila ovde među njima.

Zapadnjak se udobno smestio na ležaju prekrivenom kožom.

Norma, koja je još nedavno živela kod Jekija u skrivenoj dolini kao Princeza sunca Santaja, pokušavala je da skuva kafu.

Napolju su doktor i šerif objašnjavali radoznalim ljudima da je bolje da idu svojim kućama.

Kada je sedokosi šerif ušao unutra, videlo se po izrazu njegovog lica da napolju nije uspeo da ubedi ljude.

— Morate se naviknuti na to da ćete u početku biti obasuti i pogledima i pitanjima, Norma — reče on. — Svi su radoznali da vas vide. Isto tako i vas, Šejne. Znači, zato ste me pitali za otetu kćerku Hotorna. A, da li ste sigurni da je to stvarno dete Džošja Hotorna? To vas pitam kao šerif ovog grada, momče!

— Ja sam uveren u to, šerife — odgovori visoki čovek.

Zapadnjakova rana je bila očišćena, previjena i sada je mogao dosta slobodno da razgovara s onima koji su se nalazili u sobi, a da mu to ne smeta i ne zadaje bol. Međutim, rana nije bila tako bezazlena i visoki čovek će svakako morati nekoliko dana da leži.

Šerif je postavljao pitanja Normi Hotorn. Međutim, ona nije umela da mu odgovori.

— Devojka je živela među Jekima — objasni mu Šejn. — Kao Princeza sunca i boginja koju niko nije smeo da dodirne! Ona je pobjegla iz skrivene Sijera-doline od tog indijanskog plemena da bi našla svoje roditelje i da živi među ljudima svoje rase.

— Jadno dete — reče lekareva žena, gledajući radoznalo devojku plave kose. — Mora da je preživela užasne dane među tim divljacima.

Norma je ponešto i razumela od onoga što se razgovaralo.

— Nisu to divljaci — reče ona na lošem engleskom jeziku.

— Jedu i piju i smeju se kao ti. Ima dobrih prijatelja i tamo!

Lekareva žena je odmahнула glavom, jer nije znala šta da odgovori.

Neko je snažno kucao na vratima. Lekareva žena je otvorila vrata i pogledala u hodnik.

Ugledala je pred sobom neku krupnu, lepo obučenu ženu čija je crvenkasta kosa imala sede pramenove.

Jedan veliki ožiljak preko levog obraza kao da je davao neki strog izraz njenom licu. Međutim, kad se bolje zagleda, to je svakako bila varka. Ta žena je delovala nežno i materinski.

Čim je Šejn ugledao, bilo mu je jasno da će se dogoditi nešto neobično.

Žena je polako prišla plavokosoj devojci.

I Norma je osećala da nešto lebdi u vazduhu.

— Norma — reče žena blagim glasom. — Dete, da li si to stvarno ti? Jedva mogu da poverujem da se desilo čudo posle toliko godina. Evo, ovaj ožiljak ostao je na mom licu kad sam pokušavala da zadržim dete u svom naručju koje su hteli da uzmu Apači. Ja sam Meg Foster.

— Még! — viknu Norma i ustade. — Tetka Meg?

— Da, devojko! — reče žena. — Ja sam tvoja dadilja. Odrasla si! I, tako si lepa, dete moje! Pa, to se stvarno dogodilo čudo!

Norma je zagrlila Meg Foster i počela da jeca.

Šejn je pogledao na drugu stranu. Dirljiva scena! Susret posle toliko godina sa nekim koga ste voleli!

— Big Džoš će uskoro saznati da si ti stigla, dete — reče Meg pošto se malo pribrala.

— Poslati su glasnici — umeša se doktor koji je tog trenutka ušao u sobu. — Rančer će to saznati još pre ponoći.

— Onda će on već sutra stići ovamo — reče Meg Foster. — Da li ste teško ranjeni, Šejne? — upita ona zabrinuto.

— Nisam — odgovori visoki čovek.

— Gde ste je pronašli, Šejne? Šta se to dogodilo? Gde je bilo dete... Norma, toliko godina! Šta je za sve to vreme ra-

dila. Čula sam svakakve priče. A, otkad ste ovde u gradu i gde ste se smestili?

Bila je to čitava bujica pitanja i visoki čovek je odmahnuo rukom.

— Polako, madam — reče on. — Ne ide to tako brzo. Najpre, mi ne želimo da smetamo doktoru koji je stvarno bio jako ljubazan. Vrat ćemo se u naš hotel. Ako želite, možete poći s nama.

Zapadnjak nije želeo da ga te dve žene, Meg i doktorova supruga, iscede kao limun. Hteo je da ispriča ono najvažnije gospođi Forster, a zatim da se oprostí od nje, kako bi ostao sam sa Normom.

Visoki čovek je nameravao da s devojkom odjaše do ranča. Ali, zbog rane je ipak morao da ostane u gradu i sačeka da se Big Džoš Hotorn pojavi ovde.

Lekareva žena je bila razočarana. Tako je žarko želela da sazna šta se dogodilo s devojkom, gde je živela proteklih godina i otkud sada taj Šejn njoj pravi društvo?

Doktor je pomogao Zapadnjaku da obuče jaknu.

— Odvešću vas mojim kočijama do hotela — ponudio se on.

— Hvala — odgovori visoki čovek i osmehnu se. — Ali, ja nisam invalid. — Ova ogrebotina će već zarasti, doktore. Još jednom vam hvala na pomoći i na gostoprimstvu.

Šejn je s Normom i Meg izašao iz kuće. Napolju je čekala radoznala gomila ljudi.

Gradonačelnik Taksona izašao je ispred njih i stegao ruku plavoj devojci i Šejnu. Poželeo je Normi prijatan boravak u ovom gradu.

Ređali su se ljudi jedan za drugim. Norma je morala da se rukuje s mnogima. Svi redom su je pozivali da bude njihov gost.

Devojka nije razumela sve što su joj govorili. Bila je uzbuđena. Zapadnjak je umesto nje učtivo odbijao ponude.

Hotel nije bio baš blizu. Uz put su ih ljudi zaustavljali i rukovali se s Normom.

Najzad su stigli. Kad su ušli u sobu Zapadnjak je najpre popio čašicu viskija i legao na krevet.

Visoki čovek je s osmehom pomislio na to da će ujutru poslati izveštaj Sedmoj brigadi. Poruka će stići poštom do veze u Santa Fe i posle toga ga čeka novi zadatak.

Dotle, imaće mnogo vremena. Da se oporavi od rane i da predahne. A, želeo je da malo pažnje posveti i svom privatnom životu.

Zapadnjak je hteo da ostane pored Norme Hotorn, jer je sigurno da će biti potreban nekadašnjoj Princezi sunca. Ona u početku sigurno neće moći da se snađe među belim ljudima na „Stronghend” ranču. I to ne samo zbog jezika, već će tu biti sigurno i drugih nevolja.

Osim toga, Šejn se setio i onoga što je Norma govorila pored logorske vatre. Taj Tondo, glavni sveštenik boga sunca i Jekija sigurno se neće tako lako odreći svoje plave Princeze sunca i pustiti je da umakne. Jer, prema njihovom verovanju od nje je zavisilo sve. Dobro i zlo celog plemena.

Ti fanatici svakako neće mirovati sve dok ne pronađu odbeglu Princezu sunca. Tu je vrebala opasnost i Šejn je htio da zaštiti devojkicu.

Šejn nije ni slutio da je opasnost se te strane bila već tako blizu.

IX

Meg Forster je radoznalo slušala dok je Šejn pričao o životu Norme Hotorn kod Jekija u skrivenoj dolini Sijere. Nije pomenuo ogromno blago koje se tamo nalazi kod Indijanaca u Golden Pueblu.

Meg je zatim otišla. Bila je srećna što se njena ljubimica vratila i što je sada kao odrasla devojkica tako lepa.

Stara žena je obećala da će se vratiti.

Šejn se podiže sa svog sedišta. Prostenjao je. Poručio je da dođe vlasnik hotela i kada se on pojavio, Zapadnjak mu je rekao da ga zovu samo u jako hitnim slučajevima.

Znao je da će Normin otac stići tek sutra i nije želeo da odgovara na mnogobrojna pitanja radoznalaca, niti pak da oni ispituju Normu Hotorn.

Bili su se najavili sveštenici koji su hteli da prime Normu Hotorn ponovo u svoje stado. Tu su bile i predstavnice udruženja žena.

Čula su se već i ogovaranja. Zašto Norma stanuje u istoj sobi sa Šejnom! Ali, to je ipak bilo mnogo bolje, jer bez njega bi se devojkica jako teško snalazila.

Kad su ostali sami, Zapadnjak je strogo zapretio Normi da ne priča ništa o skrivenoj dolini. U krajnjem slučaju, mogla je nešto reći svom ocu, ali nikako odmah i ne sve. Zapadnjak je želeo da prvo upozna rančera i stekne neko mišljenje o njemu.

Kasnije, kada je noć svojim tamnim velom obavila predeo, Šejn i Norma su ležali na krevetu jedno pored drugo.

Voleli su se, bez obzira na povrede visokog čoveka.

Sati su prolazili kao u snu. Zapadnjak je zaspao tek posle ponoći.

Kada se zatim probudio odmah je znao da nešto nije bilo u redu.

Visoki čovek nije mogao da oceni koliko dugo je spavao. Norma je ravnomerno disala pored njega.

Kroz gornji deo prozora padala je mesečina i svojom bleđom svetlošću obasjavala njeno lice. Svetloplava kosa devojkice presijavala se u sobi, a osmeh je titrao na njenim usnama. Sigurno je sanjala nešto lepo.

Zapadnjak je izbegavao nagle pokrete.

Sasvim tiho, skoro nečujno uzeo je „remington” sa noćnog stočića. Sačekao je.

Začulo se tiho grebanje na prozoru.

Neko je spolja stavio dršku noža između prozorskih krila i oprezno pokušavao da otvori bravu.

Hotelska soba nalazila se na prvom spratu. Prozorskog kapka nije bilo. Napolju se nalazio balkon koji je vodio preko celog prednjeg dela zgrade.

Soba je imala jedna vrata koja su vodila na balkon, ali njih je Zapadnjak bio zaključao.

Taj provalnik je ipak uspeo.

Prozorsko krilo se otvorilo tiho škripnuvši.

Svež vazduh prodro je unutra i pokrenuo zavesu. Norma Hotorn uzdahnu u snu i okrete se na drugu stranu.

Zapadnjak je najpre ugledao nogu koja se prebacila preko donjeg dela prozora. Zatim je video kako neka naga ruka razdvaja zavesu na prozoru. Lice i gornji deo tela nekog Jekija zamračise prozor.

Indijanac je imao dugu crnu kosu. Između zuba držao je dugačak oštar nož, a oko njegovog vrata na kožnom kaišu visio je amblem, simbol boga sunca.

Jeki je skoro nečujno ušao u sobu.

Na prozoru se pojavio još jedan ratnik. U rukama je držao neku torbu od kože i uže.

Dvojica Indijanaca su tiho objašnjavali nešto jedan drugom.

Zapadnjaku se učinilo da se tamo na balkonu ispod prozora nalazi i treći Jeki.

Visoki čovek se za trenutak zamislio. Možda su ratnici pomislili da je on neki neuki vetrogonja, ili možda veruju da je Princeza sunca sama u sobi.

Uskoro se uverio u to da su Indijanci mislili da se osim Norme ne nalazi niko drugi u sobi. Duboko u njihova srca bilo je usađeno verovanje da zlatna princeza mora ostati nevina i da se ni za živu glavu neće podati nekom čoveku na ovom svetu. Pogotovu im ni na kraj pameti nije palo da se u njenom krevetu nalazi neki muškarac.

Jeki nisu još bili primetili Šejna. Samo im je pred očima bila svetloplava kosa lepe Norme.

Oprezno su prilazili krevetu.

— Stoj! — viknu Zapadnjak i uperi svoj „remington” u dvojicu Indijanaca.

Ratnici kriknuše. Bili su iznenađeni.

Jeki koji je prvi ušao u sobu podigao je neki drveni predmet kojim je nameravao da Šejnu razmrskala lobanju.

— Neki muškarac nalazi se u krevetu pored Santajel! — ciknu drugi Jeki. — Kakvo je to sknavljenje, Jerko!

Šejn je povukao obarač i Jeki ispusti kratku motku iz ruke. Međutim, mada je bio ranjen nije se predao.

Uzeo je nož u ruku i pojurio prema Zapadnjaku.

Visoki čovek je nameravao da puca još jednom, ali tog trenutka probudila se Norma i skočila. Više nije smeo da puca, jer bi povredio devojkicu ispred sebe.

Pre nego što je Šejn mogao da je odgurne i dobije slobodan prostor za pucanje, ranjeni Jeki je skočio na njega. Uхватио je čvrsto Šejnovu ruku u kojoj se nalazio revolver i istovremeno pokušao da upotrebi svoj nož.

Nastala je ogorčena borba na život i smrt.

Pri tom su gurnuli Normu iz kreveta koja je pala na pod.

Drugi Jeki zgrabio je plavu Princezu sunca za kosu. Viknuo je nešto što bi moglo biti i psovka ili prekor.

Norma kriknu.

Skočila je i kolenom udarila Jekija. Njeni nokti ogrebli su lice Indijanca.

Ratnik je bio iznenađen. Nije očekivao da će Princeza sunca tako reagovati.

Pustio je njenu kosu i ustuknuo unazad.

Zapadnjaku je smetala rana i morao je da napregne sve svoje snage kako bi se odupro snažnom protivniku koga je njegova kugla samo malo okrznila. Međutim, najzad je uspeo da odgurne Jekija sa sebe i baci ga na pod.

Kada je uperio revolver u njegove grudi, Indijanac se okrenuo i pojurio prema prozoru.

Šejn nije pucao. Jeki nije bio naoružan, a osim toga nije više mogao da ugrozi ni njega ni Normu.

— Gubite se odavde! — viknu Zapadnjak ljutito. — Santaja se nikad više neće vratiti kod vas. Ona ne pripada vama. To je bela žena!

— Prokleta bila! — ciknu Jeki koji je bio uhvatio Normu za kosu. Devojka je stajala ispred njega naga, kao od majke rođena. — Tonatuih će te kazniti, neverna bludnice!

— Napolje, ili pucam! — frknu Zapadnjak ljutito.

Gužva je sigurno već bila probudila bar pola hotela. Ali, još se niko nije usudio da se pojavi i nešto preduzme.

Prozorski ram se zamračio. Bio je to treći Jeki.

U njegovim rukama nalazila se stara puška sa dugom cevi. Norma se baci na pod pored zida.

Zapadnjak je odmah pucao. Istovremeno se otkotrljao sa kreveta i pao na pod.

Prasnu i pucanj iz dugačke puške. Eksplozija je bila jaka. Kao da je top grunuo. Suknuo je plamen i olovo pogodi krevet, baš tamo gde je samo koji trenutak ranije ležao Zapadnjak.

Šejn je teško ranio Jekija koji je pucao iz puške. Na balkonu se skotrljala najpre puška, a zatim se čuo tup udarac čovečjeg tela o debelu dasku.

Dvojica Jekija hitro su skočila kroz prozor i nestali na polju.

Snažni Jeki, koga je Zapadnjak ranio, okrenuo se još jednom i besno opsovao.

Šejn se podigao i klekao na kolena. Stavio je ruku na mesto gde se nalazila rana na grudima. Udahnuo je duboko vazduh.

Norma je još uvek ležala na podu naslonjena na desnu ruku. Mesečina je obasjavala njene lepe bele grudi.

Međutim, opasnost kao da još nije bila prošla. Djavo izgleda nije mirova. Jer, tog trenutka u sobu je uleteo neki okrugli predmet. Razbio se s treskom i komadi odleteše na sve strane.

Nešto je počelo da mli po podu. Uskoro se začulo đavolski opasno šištanje.

Zvečarke!

Šejnu se krv sledila u žilama.

Napolju se neko pakosno smejaio. Sigurno je neki od Jekija bacio unutra zemljani sud sa zmijama u sobu.

Razdražene otrovnice su odmah krenule u napad.

Kao da su se dogovorile, dve zmijske su gmizale prema Normi, a druge dve kliznule su ispod kreveta prema Šejnu.

Zapadnjak se munjevitio povukao nazad. Povukao je obarač triput.

Oba gmizavca koji su skoro bili stigli do Norme ostadoše bez glava.

Međutim, đavo još nije bio ispustio igru iz svojih ruku. Šejn je upotrebio tri metka kako bi sredio dve zvečarke. U njegovom „remingtonu“ nalazila se još samo jedna kugla, a ispod kreveta su mu prilazile dve zmijske.

Vremena za razmišljanje nije bilo. Zapadnjak uputi poslednju kuglu i jedna od zmijski koje su se nalazile ispod kreveta prestade da se kreće.

Ostala je još jedna. Stigla je do Zapadnjaka.

Visoki čovek je u zadnjem momentu uspeo da je udari revolverom iza vrata. Otrovnica se uvila. Zapadnjak zgrabi najbližu stolicu i tresnu je svom snagom po glavi zvečarke.

Šejn je bio bleđ kao krpa. Na njegovom licu svetlucale su se na mesečini graške znojke.

Norma je ustala. Još uvek je drhtala od straha.

— Spasio si me u zadnjem trenutku, Šejne! — reče ona i obrisa rukom čelo. — Loko ili Naihe, jedan od njih dvojice je bacio zemljani sud u sobu da bi ubio i tebe i mene. Mora da je bio van sebe od besa. Jer, Tondo je naredio da me živu dovedu u dolinu.

— Zar ti poznaješ te Jekije, Norma?

— Da!

U hotelu je već nastalo komešanje. Čuli su se glasovi. Neko je kucao u zid njihove sobe.

— Eno tamo napolju je mrtav čovek! — doviknu neko.

Šejn je prišao prozoru. Ugledao je mrtvog Jekija pored ograde na balkonu. Teška stara puška nalazila se pored njega.

Od dvojice ostalih Jekija nije nigde bilo ni traga ni glasa.

Šejn je bio ljut. Nije imao nameru da upuca tog Indijanca, ali morao je da brani svoj život i život plavokose devojkice.

Norma kao da je pročitala njegove misli.

— Morao si to da uradiš, Šejne — reče ona tiho. — Jer, mene bi odveli i umorili me groznom smrću.

Neko je kucao na vrata sobe. Bio je to vlasnik hotela.

Norma je obukla kućnu haljinu koju joj je Šejn kupio u salonu mode.

— Slobodno! — doviknu Šejn. — Ovde se svakako više ništa neće dogoditi.

Ipak, za svaki slučaj Norma i on su prešli u jednu drugu sobu i tamo prenoćili.

X

Negde oko podne idućeg dana gradom je odjeknuo topot konjskih kopita. Bilo je dvadesetak ljudi na konjima. Napred je jahao jedan visok snažan čovek sa sedom kosom i brkovima povijenim naniže.

Njegov palomino bio je prašnjav i oznojen kao i ostali konji. Nije bilo lako, prešli su za tako kratko vreme šezdeset milja.

Big Džoš Hotorn je sa svojim ljudima krenuo još u tri sata ujutru. Konje nisu nimalo štedeli. Snažni rančer je jahao ne okrećući se ni levo ni desno.

Ljudi su se sklanjali u stranu i oslobađali im prolaz kroz glavnu ulicu Taksona.

Rančer je zaustavio konja ispred „Silver-band” hotela. Skinuo je šešir i otresao kosu od prašine.

— Gde je moja kćerka! — grmnu on.

Devojka i Šejn su sedeli na balkonu za jednim stolom.

Norma skoči. Prišla je ogradi i naslonila se obema rukama.

— Ja sam Norma Hotorn — reče devojka glasom koji je podrhtavao.

Lice rančera se razvedrilo. Mahnuo je rukom.

— Sidi dole! — reče on.

Sjahao je. Uzde svoga palomina dao je jednom momku iz njegove pratnje i požurio u predvorje hotela.

Norma je prosto sletela niz stepenice. I, tada se našla pred svojim ocem.

Zastali su. Snažni čovek i lepa mlada devojka.

Džoš Hotorn klimnu glavom.

— Da — reče on promuklim glasom. — Ti si moja kćerka. Jako ličiš na svoju majku kada sam je upoznao i oženio se s njom. Ali, prošlo je mnogo godina!

Norma nije razumela sve što je rančer rekao.

— Oče! — reče ona i baci mu se u naručje.

Big Džoš odavno nije prolio suze. Evo, sada je plakao od radosti. Nije se nimalo trudio da to sakrije od ostalih.

Predradnik na njegovom imanju Vego Slater i ostali ljudi ušli su unutra. Stigla je i Meg Forster.

Na stepenicama se pojavio i Šejn.

Big Džoš podiže ruku uvis i viknu. Malo se bio pribrao od prvog uzbuđenja i sada je već objavio prisutnima da je pronašao kćerku i da je ona najlepša devojka zapadno od Misisipija, a on je najsrećniji čovek na svetu.

Zagrlio je devojku i dugo je držao na svojim grudima.

— Krećemo, momci! — naredi on oštrim glasom. — Pravac „Long-branč” salun! Sve što popijete ide na moj račun. Večeras častim sve. Uzmite što vam srce želi. Jer, ja sam najsrećniji čovek na svetu. Vratila mi se kćerka koju su odveli Apači pre petnaest godina. Znate li vi koliko mi je sada srce puno? I, upućaću svakog ko se usudi da je pogleda popreko! Jasno?

Iz onoga što je rekao Big Džoš jasno se moglo zaključiti da ne želi da neko zamera njegovoj kćerki što je provela toliko godina među Indijancima.

— Mislim da bi prvo mogli da uzmete jedno piće i sperete prašinu iz svog grla, Hotorne — reče Zapadnjak. — Vidim po vama da ste brzo terali konje. A, potom ćemo na miru da razgovaramo.

— Vi ste Šejn, zar ne? — upita rančer. — Čuo sam već celu priču i poznato mi je da ste vi taj čovek koji je Normu vratio ovamo gde joj je i mesto. Nagradiću vas bogato, momče!

— Nisam ja to učinio zbog novca, mister — odvrati Zapadnjak mirno. — Ali, o tome ćemo razgovarati utroje. Vi, Norma i ja. A bilo bi bolje da tom razgovoru prisustvuje i Meg.

Tako je i bilo.

Veliki rančer je ispio jedno piće naiskap na šanku hotel-skog bara, a zatim je krenuo u službene prostorije vlasnika hotela koje mu je on stavio na raspolaganje.

Meg, Norma i Šejn krenuli su za njim.

Smestili su se u udobne fotelje.

— Pre nego što vam ispričam kako je Norma živela kod Jekija, Hotorne — počeo je Zapadnjak — hteo bih da vas upozorim na nešto. Svakako da će tu biti raznih glasina i ogovaranja kad je u pitanju vaša kćerka. Međutim, mnogi će posumnjati u to da li je Norma zaista vaša kćerka!

— Niko neće smeti da pisne! — frknu rančer. — Ja sam nju dobro zagledao i ona je moja kćerka!

— To vi sada kažete zato što ste uzbuđeni. Ali, čovekova glava se hladi. Meg, ja vas pitam. Da li postoji neki znak na telu devojkice po kome bi moglo da se dokaže da je to stvarno Norma, ona devojkica koju su odveli Apači kada je imala tri godine?

— Mala Norma imala je ispod levog ramena mladež u obliku zvezde — odgovori žena. — Ja sam to više puta u šali rekla Džošu Hotornu.

— Da, sećam se. Imala je mladež — potvrdi rančer.

Šejn je nešto rekao devojci na Jeki dijalektu.

Norma se okrenula i otkrila svoja leđa.

Mladež se nalazio tačno na onom mestu gde je rekla Meg Forster.

Džoš Hotorn nije mnogo zagledao da li je u obliku zvezde. Sad a je bio sasvim siguran da je to stvarno njegova kćerka koja je nestala pre toliko godina. Zagrlio je ponovo devojkicu.

— Sada sam se uverio da si ti moja kćerka, Norma! — reče on. — Niko više na ovom svetu neće uspeti da te odvoji od mene, devojko! Moj ranč je ogroman. Kao kakvo vojvodstvo ili čak i kraljevstvo onamo preko na obali San Karlos Lejka. A, ti ćeš na njemu biti princeza koju će svi paziti i negovati kao malo vode na dlanu.

Opet princeza, pomisli Zapadnjak. Mora da je to bila neka viša sila koja je Normi uvek dodeljivala ulogu princeze u životu!

Devojka je ponovo navukla haljinu na svoja ramena.

Šejn je ispričao ono što je mislio da je važno iz života plave devojkice.

Meg i Big Džoš su se čudili kad su čuli da je Norma bila obožavana kao princeza sunca od strane Jeki Indijanaca.

Zapadnjak je prevodio pitanja koja je postavljao Big Džoš na engleskom, a zatim objašnjavao devojci na Jeki dijalektu sve što je njen otac pita. Zapadnjak je opisao i to kako je spasio Normu iz zapaljene kolibe gde se ona nalazila s momkom koji joj je pomogao da pobjegne od Indijanaca. Zvao se ČoJa.

Ispričao je i to kako je u klancu vodio borbu sa desperadosima i kako su najzad stigli u Takson.

To da je Norma osvojila njegovo srce i da je s njom proveo prijatne časove, Zapadnjak nije ispričao. A, Big Džoš ga za to nije ni pitao.

Međutim, Zapadnjak je pomenio i Golden Pueblo gde se

nalazi basnoslovno blago koje Jeki gomilaju u slavu boga sunca Tonatiuha.

— Video sam da ste bogat i moćan čovek, Džoše — reče Zapadnjak. — Mislim da nećete poludeti za tim bogatstvom Golden Puebla. Potrudite se da ostane tajna da vaša kćerka zna gde se nalazi skrivena dolina. Jer, ako ne bude tako, biće zlo. I vas opominjem, Meg, da o tome ne kažete nijednu reč.

Krupna žena potvrdno klimnu glavom.

— Sreća i zadovoljstvo jednog čoveka ne zavise od zlata i novca — reče ona. — Ako neko poseduje veliko bogatstvo, on se trudi da ga još više uveća.

— Najgore je onom koji ništa nema — mrmljao je Big Džoš. — On tek ima briga. Ali, ja volim svoj ranč i ni na kraj pameti mi ne pada da odjašem onamo preko u Meksiko da tražim zlatnu dolinu. Isto tako nemam nameru da nekom ispričam to što sam saznao. Jer, to bi uzbuđilo maštu mnogih avanturista i zločinaca i ti nitkovi bi svakako izazvali mnoge neprijatnosti. Ova priča mora ostati među nama. O tome da moja kćerka zna gde se nalazi Golden Pueblo ne sme niko saznati. Inače, nećemo imati mira od avanturista koji traže zlato i od desperadosa. U tom slučaju Norma ne bi bila sigurna bilo gde da se nalazi. Pogotovu ako su ti Jeki krenuli u poteru za njom.

Zapadnjak je ispričao rančeru o noćnom napadu i pokušaju da Jeki odvedu Normu.

Big Džoš ga je uveravao da će Norma na njegovom ranču biti sigurna od Jekija.

Rančer je najpre hteo da popije koju čašicu viskija sa Zapadnjakom u salunu da bi ga bolje upoznao.

Norma je krenula sa Meg u njenu malu kuću. Tamo će se preneti prtljag devojke, a kasnije će se svi naći u trpezariji „Palas” hotela. Tek idućeg dana nameravao je Big Džoš da krene na ranč sa svojom kćerkom i Šejnom.

Ovu noć će Norma provesti u kući stare Meg Forster. Tako je odredio rančer.

Šejnu je bilo jasno da je prošlo vreme kad su mogli da se vole. Trajalo je to samo nekoliko dana i noći i sada je svemu došao kraj.

Sve se izmenilo. Princeza sunca je sada već bila prošlost. Umešali su se drugi. Norma će morati da nauči mnoge stvari ako želi da se privikne na civilizaciju. A, pogotovu što je ona kćerka velikog rančera, naslednica jednog od najbogatijih ljudi na jugozapadu.

Biće joj teško. U mnogim stvarima Šejn nije mogao da joj pomogne. Morala je sama da uči, da se snalazi i da dokaže da joj je mesto na velikom ranču.

Big Džoš je podigao ruku da potapše Šejna po ramenu, ali se u poslednjem trenutku predomislio, jer je visoki čovek bio ranjen.

— U redu, Šejne, krećemo! — viknu on veselo. — Čeka nas piće u salunu. Sto mu gromova, za povratak svoje kćerke prirediću svečanost kakva se ne pamti.

Zapadnjak ustade.

— Kako vi kažete, rančere — odvrati on.

— Veselje, Šejne! — ciknu Big Džoš. — Ceo Takson će znati kada Hotorn lumpuje.

XI

Veliki rančer je mogao da dozvoli sebi nešto tako raskošno. Ovog i idućeg dana biće svečanost u Taksonu.

Gradom je krenula svečana povorka sa muzikom vatrogasne čete koja je išla napred i svirala. Za njima se kretala kočija u kojoj se nalazila Norma.

Gradonačelnik je održao govor. On je dirljivim rečima pozdravio plavokosu Normu i pozeleo joj prijatan boravak u Taksonu i u ovoj oblasti.

Deca iz škole su joj predale bukete cveća.

Na kraju povorke nalazila se dobrovoljna vatrogasna četa Taksona. Nosili su sa sobom veliku prskalicu za vodu koju su dobili pre nekoliko dana. Osam ljudi je pumpalo vodu na trgu, a dva snažna čoveka držali su špric i prskali jednu veliku gomilu drva.

— A, šta će raditi ako se u blizini ne nalazi nijedan bunar? — upita Šejn koji je na svečanoj tribini stajao iza Big Džoša i gradonačelnika.

— Imaju cisternu s vodom — glaslo je odgovor.

— Znači, moraju je najpre napuniti?

Posle toga priređen je rodeo.

Sa železničke stanice oglasila se lokomotiva „Sautern Pacifica“. Ova železnička linija je tek nedavno prošla kroz Takson. Mnoge stvari u gradu još nisu bile završene. Ali, Takson je rastao.

Armija je proterala Apače u rezervate ka Gilt i San Karlosu i u brda Vajt Mauntina.

Sada je bilo pogodno vreme za bele doseljenike i rančere da se razmahnu.

Međutim, Indijanci nisu bili sasvim potisnuti. Jake grupe Apača su pobegle ispred armije Sjedinjenih Država i povukle se u Sijeru i u Meksiko. Vođa Apača Nana i hrabri ratnik Viktorio bili su u savezu sa Tandom, zapovednikom Jekija. Ipak je pretila opasnost Princezi sunca i Šejnu.

Prve noći po dolasku Biga Džoša, Šejn je otišao rano na spavanje. Želeo je da se odmori.

Hug Devl je mirno počivao na brdu čizama. Napravili su mu lep spomenik. Natpis je bio kratak:

„HUG DEVL. UPUCAN 13. MAJA 1878. BORIO SE PROTIV ŠEJNA.“

Sledećeg dana Zapadnjak je prošetao gradom. Nije verovao da je opasnost prošla. Normu je sreo na svečanom ručku u hotelu „Palas“. Big Džoš je promenio svoj plan i odlučio da sutra krene na svoj ranč.

Norma je na sebi imala plavu haljinu. Frizer je bio doterao njenu dugu kosu i sada je izgledala mnogo lepše. Smeškala se.

Za nju je Takson postao mesto njenih snova. Bila je sigurna da je ovde svi vole.

Međutim, nije bilo baš tako. Za neke supruge uglednih lič-

nosti Taksona ona je bila divljakinja. Pogotovu što se u gradu pojavila sa jednim takvim avanturistom Šejnom!

— Presešće Džošu slavlje — cvrkutala je neka žena iza Norminih leđa. — Ta plavokosa lepotica će mu sigurno uskoro doneti na poklon neko malo kopile. A, možda je i tamo kod Indijanaca rađala!

— Kažu da je devica sunca — čuo se drugi ženski glas. — Kakva šala!

Zapadnjak je slušao te pakosne primedbe i mrštio se. Ali, pružila mu se prilika da bar nekom zapuši usta.

Na trgu je bila gužva. Za šankom napolju ispred Fergusonove krčme nalazio se primitivan šank. Velike daske stavljene su preko dva bureta.

Neki ljudi su se glasno smejali. Bilo ih je osmorica, ali su dvojica njih bili posebno vešti u pričanju izmišljotina o rančerovoj kćerki.

Zapadnjak priđe šanku.

— Imaš pogana usta — reče on dezmekastom čoveku koji je tog trenutka govorio. — Ogovaraš jednu damu. A ja sam njen prijatelj, hombre. Prestani s tim glupostima, jer ću inače biti primoran da te istresem iz gaća!

— Ko si ti da mi naređuješ! — frknu zdepasti momak. — Nemoj da me ljutiš. Inače, otkinuću ti glavu kao vrapcu. Ja sam Ole Abner, kovač u Taksonu.

— To je čuveni revolveraš, Šejn — šapnu mu tiho na uho jedan čovek.

— Nije važno! — dreknu Ole Abner. — Skloni tu gvožđu-riju sa sebe i ja ću te sravniti sa zemljom.

Zapadnjak otkopča pojas sa revolverima i stavi ga na šank.

— Pokušaj! — reče on mirno.

Ole Abner riknu kao razdraženi bik. Odmah je pojurio na Zapadnjaka. Međutim, njegove snažne pesnice su promašile.

Šejnu je bilo jasno da ne sme udariti jako zbog povrede na rebru. Zato je munjevito zgrabio dasku sa bureta i svom snagom tresnuo njom kovača po glavi. Ole Abner pade kao klada.

Zapadnjak ostavi dasku na šank. A zatim je žestoko ošamario drugog momka koji je pričao gluposti o Normi.

— Nećeš tako lako izaći na kraj s nama! — ciknu jedan momak i uperi cev revolvera u Zapadnjaka.

Sa ulaznih vrata tog istog trenutka odjeknu pucanj.

Čovek s revolverom urliknu od bola. Bila je pogodena njegova ruka.

Bio je to Vego Slater.

— Samo mirno, momci! — opomenu ih on. — Ako ne budete pametni upućaću vas kao prerijske zečeve!

Momci su ćutali.

XII

Sukob u Fergusonovoj krčmi proćuo se po celom gradu, ali to nije pomutilo svečano raspoloženje.

Big Džoš Hotorn je popodne posetio kovača Olea Abnera. Pratila su ga dva kaubojas.

Kovač je ležao na krevetu. Bio se malo istreznio od silnog pića.

— Ti si javno uvredio moju kćerku! — reče Big Džoš. — Neka te đavo nosi! Gubi se što pre iz Taksona!

— Nemaš pravo da me teraš odavde, Big Džoše! — odvrati kovač. — Samo zato što sam rekao nešto što se tebi ne dopada! To je glupost.

— Želim da branim čast svoje kćerke! — reče Big Džoš oštro. — Ako za tri dana ne nestaneš odavde, pozivam te na dvoboj. Biraj oružje.

— A, ako se izvinim? — upita kovač.

— Za to je već kasno, Abnere.

XIII

Uveče je na trgu priređen vatromet. Na tribinama su se nalazili rančer, njegova kćerka, Šejn, Vego Slater, gradonačelnik i drugi ugledni ljudi Taksona.

Zapadnjak je budno motrio da se ne pojavi neki nezvani gost.

Baš kad je nameravao da se okrene prema Normi, primetio je da se nešto kreće gore na krovu misionareve crkve. Za trenutak kao da je uz svetlost rakete sevnula cev puške. Da, sada je bio siguran da se sprema nešto đavolski opasno.

Pokušaj ubistva? Ko li je meta? On, Norma ili Big Džoš?

Zapadnjak se nagnuo napred i šapnuo Bigu Džošu i Vegou Slateru šta je primetio. Truđio se da to Norma ne čuje.

— Ja ću ostati ovde jer bi bilo jako upadljivo ako odem — reče rančer. — Ti kreni tamo prvi, Šejne i pokušaj da uhvatiš tog tajanstvenog ubicu. A, uskoro će za tobom poći i Vego Slater.

Zapadnjak ustade i siđe s tribina. Nije žurio. Ali, njegovo srce je ubrzano kucalo. Pretpostavljao je da je baš on meta nepoznatog strelca. Negde dole ispod tribina Šejn je krenuo na levu stranu i ubrzo nestao u gomili ljudi.

Prve rakete su poletele u vazduh. Nebo je sada bilo obasjano svetlošću raznih boja.

Norma Hotorn je ustala. Oduševljeno je pljeskala rukama.

Big Džoš Hotorn neprimetno povuče svoju kćerku za ruku da ne bi bila pogodna meta za tajanstvenog strelca sa crkvenog tornja.

Rančer je nameravao da odmah ukloni Normu sa tribina, ali devojka se bila zanela zbog vatrometa a kao neko malo dete i nije ga poslušala.

Odsjaj rakete zaslepio je Big Džoša. Sada nije mogao da vidi ništa šta se dešava tamo gore na krovu misionarske crkve. Morao je da sačeka. Jer, taj đavolski strelac je mogao da puca i na njega i da ga pogodi.

Međutim, rančer se već često u životu našao u opasnosti i nikad nije izgubio hladnokrvnost.

Zapadnjak je stigao do zadnje strane crkve. Išao je unaokolo i žurio.

U crkvu je ušao kroz ulaz sa strane koji nije bio zaključan. Na glavnom oltaru gorele su sveće. Napolju se čula buka.

Šejn je odmah potrčao uz stepenice. Trudio se da ne bude glasan.

Izgledalo je tako kao da nema nigde nikog.

Taman kad je visoki čovek krenuo stepenicama koje su vodile do tornja gde su se nalazila zvona nešto se tamo gore pomerilo.

Zapadnjak se povuče u stranu i izvadi „remington”.

Jedna indijanska strela fijuknu pored njegove glave i zabi se u drvenu gredu.

Šejnov revolver je prasnio dvaput.

Neka prilika pojavila se tamo gore u otvoru ispod zvona i uhvatila se za uže.

Svetlost je obasjala snažno telo Jeki Indijanca.

Zvono je počelo da zvoni, jer je teško ranjeni Indijanac čvrsto držao uže i klatio se na njemu tamo-amo.

Pojavio se Vego Slater. U njegovoj ruci nalazio se „kolt”.

Mršavi čovek se namrštio i pogledao gore. Upravio je cev svoga revolvera prema Jekiju.

Međutim, pre nego što je uspeo da povuče obarač, Indijanac je izgubio snagu i ispustio uže iz svojih ruku.

Pao je ispred nogu Šejna i Slatera i ostao da leži nepokretan na debelim daskama.

Sa krova crkve prasnju pucanj iz puške. Neko je kriknuo u gomili ljudi, ali nije nastala panika. Šištanje i prasak raketa i podvriskivanje gledalaca od kojih mnogi već odavno nisu bili trezni, nadjačali su sve ostale glasove.

Neki gledaoci vatrometa su pucali u vazduh. Niko nije obratio pažnju na to da zvono na crkvi zvoni.

Zapadnjak je žurio da stigne do krova crkve i sredi opasnog strelca.

— Ja ću se popeti gore, Vego! — reče on tiho. — A ti pri-pazi i štiti me!

Mršavi čovek samo klimnu glavom. Izvadio je iz futrole i svoj drugi „kolt”.

Šejn je stigao do mesta odakle se u dubinu sunovratio Indijanac.

Bolela ga je rana, ali on se nije zaustavio. Toranj zvona ga je štitio i nije se bojao da ga neko može pogoditi.

Osvrnulo se unaokolo. Čoveka s puškom nije bilo nigde.

Zapadnjak još jednom podiže glavu.

Tog trenutka pade pucanj.

Strelac je ležao na ravnom delu krova i ciljao je u Zapadnjakovu glavu.

Šejnov šesir odlete uvis.

Sledeći metak pogodio je crkveno zvono. Podmukli strelac je ciljao đavolski opasno.

Međutim, sada se oglasio i Zapadnjakov revolver. Izgleda da je pogodio Jekija, ali ne tako opasno.

Pre nego što je Indijanac uspeo ponovo da napuni svoju pušku, Šejn je skočio kroz jedan otvor na krov.

Jeki više nije imao vremena da puca. Zavitlao je gvožđu-riju prema Zapadnjakovoj glavi.

Šejn je bio blizu. Podmetnuo je ruku i odbacio „vinčester-ku” nazad. Kundak puške tresnu Indijanca po glavi.

Šejn uperi revolver u njega.

— Da se nisi mrdnuo! — opomenu on snažnog Jekija. — I, nemaš drugog izbora nego da se predaš!

— Tonatijuh će kazniti tebe i grešnicu! — frknu Indijanac i pljunu na krov. — Nećete uspeti da umaknete od osвете koju vam je spremio Tondo.

Međutim, Jeki je podigao ruke uvis.

Zapadnjak je pogledao dole.

Na tribini je nekoliko muškaraca poteglo oružje. Neko je ležao između klupa.

Big Džoš je bio još tu. Međutim, nigde nije mogao da vidi Normu.

Gužva je bila velika i visoki čovek nije mogao da vikne i upita šta se tamo dole dogodilo.

Zapadnjak je naredio Jekiju da se okrene i uzeo mu revolver i dugački nož.

— Napred, momče! — naredi Zapadnjak ostrim glasom. — Sada ćemo polako sići dole niz stepenice. I, ako napraviš makar jedan pogrešan pokret, bićeš mrtav čovek! Da li sam govorio jasno?

Zapadnjak je govorio Jeki dijalektom i Indijanac je poslušno krenuo napred.

Šejn se još jednom osvrnuo unaokolo. Drugih crvenokožaca više nije bilo.

Vego Slater im je išao u susret.

Mršavi čovek je pucao pre nego što je Zapadnjak uspeo da ga spreči.

— Pa zaboga, Slatere! — grmnu Šejn. — Zašto si to učinio? Indijanac nije imao oružje. Ubio si čoveka koji nije imao priliku da se brani. Šta ti bi, čoveče!

— To đubre treba tamaniti gde god se na njega naiđe, Šejne! Možda je baš upucao Džoša ili Normu! A ja koji ih štitim, treba sada da poštedim tog lupeža!

— Ali, taj čovek nije imao oružje — frknu Zapadnjak ljutito. — Mogli smo od njega da saznamo mnoge stvari. Ali, sada više ne. Mrtva usta ne govore.

Slater je smrtno ranio Jekija.

Zapadnjak ljutito steže pesnice. Najradije bi tog mršavog predradnika zgrabio za gušu i tresnuo ga o zid.

Vego Slater je primetio koliko je Šejn ljut i nije ispuštao svoj revolver iz ruke.

Njih dvojica su jedan za drugim sišli niz merdevine i potom se uputili kroz crkvu prema tribinama.

Većina ljudi na trgu nije čula pucnjavu na crkvenom tornju.

Zapadnjak je prišao Normi gore na tribinama.

— Da možda nisi ranjen, Šejne? — upita devojkа zabrinutim glasom.

Visoki čovek odmahnu glavom.

— Ne, nisam, Norma — odgovori on i osmehnุ se.

Šejn i Vego Slater su saznali da je strelac pucao samo jednom. Ranio je jednog poslovnog čoveka iz Taksona i neku ženu.

Žena je bila samo okržnuta, ali je zato muškarac bio teško

ranjen. Međutim, doktor je već ukazivao pomoć čoveku koji je ležao na podu tribina.

Serif je bio blizu, tu na tribinama. On i njegovi pomoćnici osvrtali su se na sve strane kako bi otkrili da li ima još Jekija ili ljudi koji im pomažu.

— Da li ste upucali strelca? — upita Big Džoš nestrpljivo.

— Jesmo — odgovori Šejn. — U stvari, bila su to dvojica Indijanaca. Jednog sam pogodio iz revolvera u zadnjem trenutku, pre nego što je uspeo da uputi svoju strelu u moja rebra. A, drugog je ubio Vego Slater, i to u trenutku kada je Jeki ostao bez oružja i podigao ruke uvis u znak predaje.

— Moramo da okupimo ljude da krenu u poteru za drugim Jekima! — mrmrljao je šerif. — Moji ljudi sami u ovoj gužvi to sigurno neće moći da urade.

Šejn podiže obrve.

— Ako je bilo još Indijanaca ili onih koji su im pomagali, onda su ti ljudi već daleko zamakli iza sedam brda i sedam gora i niko ih više ne može stići — reče on. — Zato je bolje da se postarate o onima koji su ranjeni i da se pokopaju mrtvi Jeki. Drugog posla stvarno nemate.

Baš tog trenutka završen je vatromet. Ispaljena je i poslednja raketa.

Pokušaj dvojice Jekija da nekog ubiju na tribinama nije nimalo omeo svečanost. Veselje je trajalo skoro do jutarnjih časova.

Druge Indijance nisu pronašli. Međutim, izgleda da je osim one dvojice na crkvenom tornju bilo još nekog, jer konji Jekija nisu pronađeni.

— Ne znam koga su crvenokošci hteli da ubiju — reče Zapadnjak Bigu Džošu idućeg jutra. — Verovatno su hteli da uklone samo mene, jer ja sam Normu doveo ovamo.

Big Džoš Hotorn se namršti.

— To nikad više nećemo saznati — mumlao je on. — Jako brzo si se odlučio da pucaš, Vego!

Mršavi predradnik je ćutao. Znao je da ga Big Džoš neće oterati zbog tog mučkog ubistva jednog Jekija, jer mu je kao predradnik bio jako potreban. A o nekom pozivanju na odgovornost pred zakonom nije moglo biti reči.

Rančer podiže desnu ruku uvis.

— Napred, momci! — Želim što pre da stignemo na ranč! Jahači poteraše konje.

Norma i Šejn su se vozili kočijama. Tamni krov ih je štitio od toplih sunčevih zraka.

U Taksonu je počeo svakodnevni život. Uklanjali su se tragovi svečanosti. Odošene su prazne boce, ostaci razbijenog stakla i drugi predmeti.

Tela dvojice palih Jekija nalazila su se već u kovčezima gradskog stolara.

Čovek koji je bio teško ranjen nije se više nalazio u životnoj opasnosti, ali će proći dosta vremena dok ozdravi.

Ljudi su na ulici pozdravljali Biga Džoša dok je s grupom jahača i kočijama odlazio iz grada.

Rančer je klimao glavom. Jedino kad su prolazili pored škole on je skinuo šešir. Jer, tog trenutka učiteljica Meg Forster

promolila je glavu kroz prozor i mahнула rukom snažnom čoveku.

Big Džos nikad neće zaboraviti da je ta žena pokušala da spase njegovu kćerku od otmice.

Rančer je učinio sve što je mogao da ta žena dobije posao i da joj omogući da se useli u svoju sopstvenu malu kuću.

Uskoro je grad ostao iza jahača.

Tamo gore prema severu štrčali su u nebo vrhovi Katalina Mauntina, a na istoku se preprečio kao neki ogroman zid Litl Dragon.

Predeo je bio ispresecan uzvišenjima. Vegetacija nije bila bujna, ali zemlja je bila obrasla travom gde se mogla gajiti stoka, jer je bilo i dosta vode.

Tamo negde u daljini prostirale su se pustinje Gila i Majove.

Big Džoš Hotorn stvorio je jedno malo kraljevstvo pored San Karlos Lejka. Njegov ranč je bio jedan od najvećih na jugozapadu i on je imao više od dvadeset pet hiljada goveda koje je čuvalo pedeset kauboja. Tu je bila i posluga, a bilo je zaposleno i nekoliko radnika na ranču.

Za vreme jahanja rančer je bio na konju pored kočija. On je pričao o tome kako je izgrađen ranč i Šejn je prevodio Normi ono što njen otac priča.

Big Džoš je želeo da Norma što više sazna kako bi što pre zavolela ranč.

Veliki rančer je dosad vodio luke bitke s Apačima, a ako bude potrebno on će se i dalje boriti protiv njih.

Uveče su se zaustavili pored obale San Pedro Rivera. Reka je bila skoro presušila.

Uskoro je pala noć.

Zapadnjak je ležao sam pod svojim pokrivačem i slušao tiho šuštanje noćnog povetarca u žbunju.

Nije ni pomislio na to da spava zajedno sa Princezom sunca. Big Džoš Hotorn to nikako ne bi dozvolio. Verovatno bi se i uvredio.

Norma je shvatila da to ne treba ni da pominju njenom ocu i povukla se.

Big Džoš je za svaki slučaj postavio dvojicu stražara.

Šejn je uskoro zaspao.

Visoki čovek je idućeg dana tražio da bar polovinu preostalog dela puta do ranča prevaži na svom mrkovu koga su vodili jahači.

Od jahanja je Zapadnjaka bolela rana, ali on je izdržao na konju i ostvario ono što je naumio.

U podne pred njima se ukazao ranč na obali San Karlos Lejka. Zapadnjak raširi očne kapke.

Stara zgrada ranča u kojoj je Norma ugledala svet služila je sada kao boravište ljudi zaposlenih na ranču. Nova glavna zgrada bila je sagrađena u engleskom stilu, a ideja da se tako podigne sigurno nije potekla iz glave rančera.

Bilo je tu i mnogo sporednih zgrada koje su služile kao šupe, ambari, štale i za druge potrebe.

Južna obala jezera na kome se nalazio ranč bila je pokrivena šumom.

Unaokolo su se nalazile poljane i njive za potrebe ranča koje su bile ograđene žicom da mnogobrojna goveda ne bi pravila štetu.

Big Džoš povuče uzde svome palominu. Okrenuo se prema kočijama.

— Sve je ovo moje — reče on ponosno i napravi krug rukom — To je tvoj zavičaj, Norma.

Šejn je objasnio devojci šta je rančer rekao.

Norma nije očekivala da će ranč biti toliko veliki. Bila je oduševljena.

Big Džoš Hotorn se osmehnu. Gladio je rukom svoje dugačke brkove.

— A sada ću vas upoznati s mojom ženom i mojim sinom Oliverom — reče on. — Tvojom maćehom i tvojim polubratom, Norma.

Poterali su konje dalje. Točkovi kočija su zaškripali. i svi ljudi su se već bili okupili.

Uskoro su bili na ranču. Neko je već najavio njihov dolazak i svi ljudi su se već bili okupili.

Kada su Big Džoš i njegovi ljudi ušli u dvorište zajedno sa Šejnom i Normom na verandi su se pojavili rančerova druga žena i njegov sin.

Prvi utisak koji je Šejn stekao o rančerovoj supruzi nije bio baš najpovoljniji. Izgleda da je to ohola i stroga žena.

Mardžori Hotorn, rođena Kebit, bila je visoka, crvenkasto-sive kose i mogla je imati negde oko trideset pet godina. Oblačila se elegantno, ali bez ikakvih ukrasa. Osim minđuša nije imala nikakav drugi nakit.

Oliver, njen devetogodišnji sin imao je na sebi odelo i mašnu oko vrata, a na glavi kapu.

Rančerova žena je svakako bila lepa, ali Šejnu se nije dopala. Visoki čovek je odmah pomislio na to da Normi neće biti lako pored nje.

Big Džoš Hotorn sjaha iz sedla. Dobacio je uzde svoga konja jednom radniku na ranču.

— Ovo je Norma, moja kćerka! — viknu on oduševljeno. — Pozdravite je i radujte se! Mardžori, ti ćeš prihvatiti devojkicu i brinuti se o njoj. Jer, ona mora mnogo toga da nauči. Odrasla je među Indijancima.

Zapadnjak podiže pogled prema nebu. Taj Big Džoš je možda strog čovek i odličan rančer, ali je bilo očigledno da mu nedostaje oštro oko i umešnost kad je u pitanju porodica.

Šejn mahnu rukom plavokosoj devojci i nešto joj reče na Jeki dijalektu.

Norma siđe iz kočija. Popela se uz stepenice na verandu i pozdravila suprugu svoga oca. U njihovom pozdravu nije bilo nimalo prisnosti. Međutim, sa malim Oliverom je bilo sasvim drukčije, mada je i on u početku bio dosta povučen.

Big Džoš Hotorn je otresao prašinu sa svog odela.

— Večeras je svečana večera! — viknu on. — Viski i vino za sve! Ali, sutradan se radi. Kako je na severnoj livadi?

Za svoje ljude rančer je imao tri predradnika. Drugi i treći su ga odmah obavestili o onome što je hteo da sazna.

Okupljena je stoka i izdvojena ona koja će se oterati do najbliže željezničke stanice.

Blio je mnogo posla na velikom ranču.

Kauboji, radnici na ranču, zanatlije i članovi njihovih porodica su veselo podvriškivali.

Uvis su poleteli šeširi. Odjeknuli su pucnji iz revolvera. Kugle su odletele nekud u vazduh.

Mardžori je samo malo razvukla svoje usne gledajući taj izliv radosti. Jer, ljudi su se veselili što se Norma vratila i što će biti svečane večere.

Jedan za drugim prilazili su Normi i rukovali su se s njom. Svi su joj od sveg srca poželili dobrodošlicu.

Devojka se smeškala. Mlada i lepa, osvojila je ona srca kauboja već na prvi pogled. Jer, Mardžori nije bila baš omiljena među ljudima. Oni nisu voleli tu njenu ukočenost i nadmeno držanje.

Osim toga, pričalo se da bi ona svog sina Olivera pre dala da izuči zanat trgovca u Bostonu nego li da postane rančer.

Kada je Big Džoš završio svoj kratak razgovor sa predradnicima, predstavio je Šejna svojoj supruzi.

— Ovo je čovek koji je vratio našu Normu — reče on. — Ime Šejn sigurno ti nije nepoznato, Mardžori?

— Čula sam neke nepristojne priče o nekom revolverašu i avanturisti, lutalici koga zovu Šejn — odvrati rančerova žena zajedljivo. — U normalnim prilikama mi se ne družimo s takvim ljudima, Džoš.

Snažni rančer se grohotom nasmejao. Potapšao je svoju ženu po ramenu.

— Sve će biti dobro, Mardži! — reče on i odmahnu rukom. Okrenuo se prema Zapadnjaku. — Ona je pomalo čudna, ali u duši nije takva. Ona je kao čovek dobra, međutim, zadržala je nešto i od svojih roditelja Kebota, čiji su preci stigli u Ameriku još sa Puritancima. Kada sam je upoznao, najpre sam pomislio da će i u krevet krenuti u uštirkanom kombinezonu.

— Džoš! — opomenu ga Mardžori oštrim glasom. — Mislim da su takve primedbe u prisustvu jednog stranca nepristojne!

Međutim, kao da se i ona neprimetno osmehnula. Izgleda da ipak nije bila tako hladna kao što je izgledalo.

Mali Oliver je bio oduševljen da se upozna sa čuvenim Šejnom. Dečaci u njegovim godinama na Zapadu znali su sve o čuvenim revolverašima, avanturistima i poglavicama Indijanaca. A isto tako i o desperadosima i prestupnicima.

Dečak je znao kao iz rukava da kaže koliko je Vajld Bil Hikok imao dvoboja i kako je sa ovog sveta nestao Bili Kid koga je izdao Pet Garct.

— Ehej! — ciknu on. — Jako volim što ste se pojavili ovde, Šejne. Morate mi ispričati mnogo od toga što ste doživeli.

Mardžori podseti dečaka da je tu i škola i da mora da uči strane jezike.

Na ranču je ubrzo postalo živo. Izvršene su pripreme da se ispeče vo na ražnju. Ljudi koji su sa Bigom Džošom bili u

Taksonu odveli su svoje konje u štalu, a zatim se uputili u svoje stanove.

Zapadnjak je sa Normom, rančеровом porodicom i Vegom Slaterom ušao u glavnu zgradu.

Devojka je bila zbunjena. Biće potrebno dosta vremena da se navikne na ranč. Isto tako bilo je malo ljudi koji su se sećali devojčice koju su otele Apači i odveli je sa sobom.

Norma je u to vreme bila jako mala da bi prepoznala nekog od njih. Osim toga, nije dobro znala engleski jezik i nije razumela sve što joj govore.

Osećala se kao tuđinka i uljez. Skoro da je poželela da se ponovo vrati u skrivenu dolinu Čoltakan Jekija tamo gore u gudurama Sijera Madre.

U velikoj dnevnoj sobi sa masivnim stilskim nameštajem devojci je prišao neki stari Kinez. On nju dosad nije pozdravio i namerno je čekao negde u pozadini da se Norma pojavi.

Na njegovom licu ispresecanom borama lebdeo je osmeh.

— Sigurno me se ne sećate, mis Norma? — upita on i nakloni se. — Ja sam Hop Sing.

— Hop Sing je bio nešto tako slično kao tvoja dadilja — objasni rančer. — Često te je ljuljao na svom kolenu, pevao ti pesmice i negovao te kad si bila bolesna i kad Meg nije bila uz tebe.

Hop Sing podiže jednog drvenog konjića sa niskog ormara.

Nije to bilo neko majstorsko delo u obradi drveta.

— Ovo sam ja napravio za tebe, Norma — objasni Hop Sing koji je govorio dosta loše engleski mada je već toliko godina proveo u Sjedinjenim Državama. — To je ostalo posle napada Apača kada su te odveli.

Norma je uzela drvenog konjića. Posmatrala ga je dugo.

A zatim, kao da su se u njoj probudile neke davne, davne uspomene. Već sledećeg trenutka bacila se u naručje starom Kinezu i zagrlila ga.

— Čika Hope! — viknu ona. — Tako mi je drago što sam se ponovo vratila kući. Dugo sam bila odsutna.

XV

U staroj zgradi ranča nalazile su se sobe za posebne goste. Šejn je krenuo tamo.

Visoki čovek je hteo da ostane neko vreme ovde na ranču. Big Džoš Hotorn ga je pozvao da bude njegov gost.

Zapadnjak se umio i presvukao.

Na imanju Biga Džoša živeo je neki Meksikanac koji je dobro poznao lekovite trave. On je pogledao Šejnovu ranu i dao mu neki lek. Rekao je da visoki čovek ima jako dobru kožu i da će rana brzo da zaraste.

Nešto kasnije Šejn je večerao s predradnicima i rančеровом porodicom.

Stari Hop Sing je izgleda prevazišao samog sebe kao kuvara na ranču.

Posle toga nastalo je opšte veselje u čast povratka rančeve kćerke Norme.

Big Džoš je dobro poznao svoje ljude i znao je da nekad mora i da popusti uzde kako bi ti ljudi dali oduška svom srcu.

Zapadnjak je razgovarao s Normom Jeki dijalektom. Bilo je razumljivo da će se devojkica u početku osećati malo neugodno na ranču i da tek mora da se navikne na novi život.

Mali Oliver se prosto prilepio za Šejna, sve dok ga njegova majka strogim glasom nije poslala na spavanje.

Šejn nije ostao dugo. Uputio se u svoju sobu. Na neki nastavak svojih odnosa sa Princezom sunca nije se moglo ni pomisliti. Bar zasad.

Sledećeg dana Zapadnjak je razgledao ranč. Uzjahao je ponovo svoga mrkova. Rebra su ga bolela, ali nije bilo tako strašno.

Izvesno vreme razgovarao je s Normom. Video je više puta u toku dana.

Mardžori je bukvalno shvatila želju svoga supruga i nije ni za trenutak ispuštala iz vida devojkicu. Nije to bilo ništa loše, ali Šejn se namrštilo kad god bi pomislio na tu onolu ženu. Ona nije volela ni to što njen sin Oliver toliko voli Šejna i trudila se da on ne bude tako dugo u društvu visokog čoveka.

Idućeg dana Zapadnjak je prvi put čuo kako ljudi govore o Golden Pueblu.

Neko je izgleda odao tajnu. Glas o zlatnom naselju širio se jako brzo.

Već iste večeri Vego Slater se obratio Zapadnjaku.

— Ti sigurno znaš o tome, Šejne — reče on. — Da li je tačno da su Jeki nagomilali ogromno blago u dolini u kojoj su držali Normu i slavili je kao boginju? Kažu da ima više zlata nego u Older Galči u Montani.

— Nisam bio tamo — reče Šejn koji se bio naslonio na koral i zavijao sebi cigaretu. — Ako te to svrbi, onda odjaši tamo i vidi, Vego.

Zapadnjak nije podnosio predradnika otkako je Vego Slater tako hladnokrvno ubio bespomoćnog Jekija. Mržnja između dva čoveka izgleda da je bila obostrana.

— Možda ću to i uraditi, Šejne. Ostali će to svakako učiniti. Na žalost, niko ne zna gde se nalazi ta skrivena dolina. Osim, naravno, Norme Hotorn.

— Zaboravio si da se tamo nalaze Jeki, Vego. Jednog od njih si ti ubio u trenutku kad sam ga ja bio razoružao.

— Nije to nikakva šteta. Crvenokožac!

Zapadnjak pripali svoju cigaretu. Pogledao je prema osvetljenim prozorima ranča.

Ko li je samo mogao da oda tajnu Golden Puebla?

Šejn je odlučio da što pre razgovara s Normom i da je pita da li je ona bila tako lakomisljena i nešto nekome ispričala.

Te večeri visokog čoveka su još triput pitali za blago Jekija.

Uvek se to dogodilo u četiri oka.

Kada je Zapadnjak ušao u svoju sobu tamo ga je neko već čekao.

Na oskudnoj svetlosti mesečine Šejn je raspoznao siluetu snažnog muškarca.

Čovek je sedeo u stolicj za ljuljanje. Njegova lula je zasvetlela kad je povukao dim.

Zapadnjak mirno upali lampu na gas.

Sada je već prepoznao svog gosta. Šejn je odmah uočio, i to kako je on dospeo u sobu. Jer, vrata od balkona su bila samo malo pritvorena.

Niko na ranču nije znao šta Hogdžo Džekson radi. Ponekad je išao s kaubojima. Ali, to nije bilo ono najvažnije o čemu se brinuo ovaj okoreli grubijan. On je, u stvari, gonio divljač, svedno da li ona ima dve ili pak četiri noge. I, on je bio jedan od glavnih ljudi na koje se Big Džoš oslanjao da bi mogao da opstane u ovom divljem predeu.

On je bio gvozdena pesnica viasnika ranča.

Hogdžo Džekson je bio mnogo niži od Zapadnjaka, ali mnogo siri i teži. Mogao je gošm rukama da saviije potkovicu, što je i dokazao na jednoj svečanosti. Ali, njegove ruke i porred toga nisu bile grube i on je munjevito potezao revolver.

Snazni revolveraš sa grubim, naboranim licem pogleda u Zapadnjaka. Bez mnogo uvijanja upitao je visokog čoveka za Golden Pueblo.

— Nas dvojica bi trebalo da postignemo sporazum, Šejne — reče on. — Okupi ćemo nekoliko jakih momaka, odjahaćemo preko granice i pokupi ćemo zlato. Jekije ćemo poslati u pakao dinamitom i olovom dobro naoružanih mladića. Odluči se brzo, Šejne, jer ostali koji su saznali tajnu možda su već krenuli!

— Potrebno je da ti ljudi saznaju kuda treba da jašu — odvrati Zapadnjak. — Golden Pueblo i druge čuvene rudnike i blago tražili su mnogi. Ali, ostali su praznih šaka.

— Ne poričeš to da ti je poznato gde se nalazi skrivena dolina s blagom, zar ne? — upita Hogdžo. — Ne budi budala, Šejne! Zlato nas čeka. Podelićemo ga ti i ja, čoveče!

Zapadnjak se namršti.

— Mi smo jedno obično đubre — reče on. — Ali, ako se usudiš da me još jednom nazoveš budalom, onda ću te baciti sa balkona dole, Hogdžo. Ne volim kad mi se neko nepozvan uvuče u sobu. Zato, gubi se sada, i to što pre!

— Praviš jednu veliku grešku, Šejne — reče revolveraš i ustade. — Ja ću ti bez tebe saznati gde se nalazi Golden Pueblo. Budi uveren u to. A, ako nećeš milom da mi kažeš gde se nalazi to mesto onda ćeš morati silom! I, ja...

U očima Hogdžoa sevnula je munja. Pohlepa za zlatom!

Taj nitkov je izgleda bio spreman da već ovog trenutka stavi Šejnove noge u vatru da bi od njega saznao gde se nalazi naselje Jekija u Sijerti.

Visoki čovek je znao gde se nalazi skrivena dolina Jekija. Doduše samo približno. Međutim, nije hteo da otkrije nčkome tajnu da to Norma zna.

Kad čak i takvog jednog čoveka kakav je Hogdžo Džekson koji je proveo godine i godine ovde na ranču Hotorna zahvati zlatna groznica, kakvi su onda tek ostali?

Pohlepa za zlatom ih je sve zaslepila.

Zapadnjak otvori vrata.

— Izlazi napolje! — reče on.

Hogdžo Džekson je napustio prostoriju bez ijedne reči. Međutim, to je bilo mnogo gore nego da je prasnuo i pretio.

XVI

Hogdžo Džekson je napao već sledećeg dana. Uspeo je da uhvati Zapadnjaka na vrlo lukav način.

Visoki čovek je poterao mrkova pre podne u uobičajenu šetnju pored San Karlos Lejka. Kada je prolazio preko jednog uzvišenja koje je samo tu i tamo bilo obraslo drvećem i žbunjem usledio je napad.

Ispred njega iz žbunja crvenog gloga sevnulo je jarko svetlo i uplašilo mrkova. Zapadnjak je bio okrenut leđima suncu. I, pre nego što je shvatio da je ovde neko vrebao i tako neočekivano zaslepio njegovog konja ogledalom, visoki čovek je već poleteo u vazduh.

Mrkov se propeo na zadnje noge i zbacio Šejna sa sebe.

Zapadnjak pade u jarugu. Osetio je bol u grudima. Njegovu telo se otkotrljalo naniže.

Međutim, mada je osetio bol i bio iznenađen Zapadnjak pruži ruku prema mestu gde se nalazio njegov revolver.

Dva čoveka skočila su iz žbunja i pritrčala do mesta gde se nalazio. Jedan od njih je još uvek držao u ruci veliko ogledalo kojim je zaslepio njegovog konja. Bio je to Hogdžo Džekson.

Da sve bude još gore Zapadnjak je prilikom pada sa konja izgubio i svoj „remington”.

Pokušao je da se uspravi, ali udarac nogom koji mu je zadao Hogdžo Džekson oborio ga je ponovo na zemlju.

Tog trenutka ispred Zapadnjakovih očiju stvorila se puščana cev.

A, zatim je osetio udarac u glavu i onesvestio se.

Kada je ponovo došao sebi osećao se jako loše. Ispred očiju mu se mutilo i prošlo je dosta vremena dok nije mogao da vidi jasno.

Sedeo je na nekom proplanku pored obale velikog jezera. Njegova leđa bila su naslonjena na stablo jednog kedra, a ruke su mu bile vezane za drvo. Noge su mu bile opružene, a pored stopala se nalazila gomila granja i grančica.

Jedan od dvojice lupeža koji su savladali Šejna baš tog trenutka je spremao šibicu da upali granje.

Hogdžo Džekson je čučao prekoputa od Zapadnjaka s lutlom u ustima.

— Daj mu najpre hladan tuš, da dođe sebi, Bile! — reče on svom drugaru.

Mlađ hladne vode sručio se na Zapadnjakovu glavu. On je pućkao i duvao vodu iz usta.

Međutim, to mu je bilo prijatno. Zapadnjak je sada mogao da misli, a i glava ga više nije tako jako bolela.

— Zar nije bolje da dobrovoljno propevaš, Šejne? — upita ga Hogdžo Džekson i isceri se. Oduvao je čitav oblak dima Zapadnjaku u lice. — Time ćeš sebi uštedeti mnoge muke.

— Idi do đavola! — frknu Zapadnjak. — Ti od mene nećeš ništa saznati.

Dežmekasti čovek s naboranim licem divljeg izgleda se nasmejao. Međutim, bio je to osmeh crnog đavola koji vodi svoju žrtvu u pakao.

— Hej vi momci, Bile i Kide! — huknu on. — Jeste li čuli ovo? Veliki Šejn izigrava jakog čoveka. Uskoro ćete imati priliku da ga čujete kako jauče. Čak će nas moliti da saslušamo ono što će nam on odati!

Ostala dvojica bili su jedan poluindijanac i neki visoki mladić plave kose i neobično prostačkog izraza lica. Obojica su bili zaposleni na „Stronghend” ranču. Znači, i njih je zahvatila zlatna groznica i zaboravili su sve ostalo. I oni su bili spremni da s Džeksonom krenu u poteru za basnoslovnim bogatstvom koje se nalazi negde u Sijeri.

Šejnov pojas sa revolverima visio je na ivici malog proplanka na grani jednog drveta. Svog mrkova nije mogao nigde da vidi.

Jedan od konja trojice lupeža je frknuo i udario kopitom o zemlju. Sedlo je zaškripalo. Vatra je sada već gorela pored Zapadnjakovih stopala.

Vezani čovek je povukao noge nazad. Ali, ipak je osetio vrelinu vatre, jer su Džekson i njegova dva drugara već bili skinuli Zapadnjaku čizme s nogu.

Zapadnjak u očajanju pokušava da se oslobodi užeta kojim su bile vezane njegove ruke. Uzalud. Bilo mu je jasno da od ovih surovih nitkova ne može očekivati milost.

Dim vatre širio se preko Zapadnjakovog tela i počeo da ga guši. Morao je da kašlje. Osećao je i bol u grudima.

— Moje strpljenje je pri kraju, Šejne — reče Hogdžo. — Da li ćeš nam sada odati tajnu gde se nalazi Golden Pueblo, ili ćemo biti primorani da ti u tome pomognemo?

— Kopile! — procedi Zapadnjak kroz zube.

— Držite ga! — naredi revolveraš Džekson svojim drugarima. I on se sagnuo da uhvati levu nogu visokog čoveka.

I Bil i Kid su se sagnuli.

Međutim, Zapadnjak nije bio toliko iscrpljen koliko su lupeži mislili.

Kada su ga uhvatili, njegove noge se munjevitom brzinom podigoše uvis.

Pogodio je Hogdžoa u glavu i dežmekasti nitkov polete nazad kao da ga je grom pogodio. Udario je leđima u jedno crvo.

Ispred očiju Hogdžo Džeksona se sve zamaglilo.

Bil i Kid su pokušali da vežu noge Šejnu. Ali, tog trenutka je Zapadnjak prešao u napad.

Bil je izvukao revolver da njime udari Šejna po glavi.

Međutim, Zapadnjak je uspeo da oslobodi svoje ruke. Nije bio tako jako vezan i sada je već izvadio svoju levu ruku ispod užeta. Gurnuo je Bila nazad. A zatim je golom rukom uhvatio jednu granu koja je gorela i bacio je prema visokom Kidu koji je tog trenutka potegao revolver.

Kid urliknu. Ispustio je „kolt” iz ruke i stavio ruke ispred lica. Zatim je posrnuo i pao.

Šejn munjevito skoči. Uspeo je u poslednjem trenutku da izbije revolver iz Bilove ruke. Uzeo je Kidov pištolj.

Baš na vreme, jer Hogdžo Džekson je tog trenutka uperio svoj revolver u grudi Zapadnjaka.

Šejn je ipak bio brži.

I Hogdžo je povukao obarač. Pucnji su odjeknuli skoro istovremeno. Međutim, kugla iz Zapadnjakovog pištolja pogodila je revolveraša pre nego što je ispalio metak iz cevi.

Džeksonova kugla zviznu pored Šejnovog uveta i zabije se u stablo drveta iza njegovih leđa.

Hogdžo je iznenađeno pogledao u svoje grudi. Posrnuo je nazad i udario u stablo drveta i zatim skliznuo na zemlju.

Kid je još uvek klečao i trljao oči rukama.

Bil je pokušavao rukom da dohvati svoj revolver. Ali, ukočio se kad je video cev Šejnovog revolvera uperenu u njegovu glavu.

Oči visokog čoveka plamtele su od ljutnje.

— Smiluj se, Šejne! — cvileo je Bil. — Poštedi mi život! To je bila Džeksonova zamisao.

— A ti si od samog početka bio protiv toga, zar ne? — upita Šejn ledenim glasom. — Ustajte, vas dvojica nitkova i ruke uvis!

Bil i Kid su poslušali.

Kid je dobio opekotine na licu. Drhtao je. Jer, je verovao da će ih Šejn upucati.

Bil je takođe bio zbunjen.

Zapadnjak je najpre uzeo svoje čizme i obuo ih. On je ispekao dosta jako svoju desnu ruku kad je zgrabio iz vatre granu koja je gorela. Bolelo ga je. Ali, visoki čovek nije napravio ni najmanju grimasu na licu.

Moglo je biti i gore.

Kid i Bil su bojažljivo gledali u nepokretno telo Hogdžoa Džeksona.

Zapadnjak je razoružao dvojicu lupeža i pretražio bisage njihovih konja da možda tamo nije bilo sakriveno neko oružje.

Tog trenutka začuo se neki prodoran zvižduk.

Između drveća Šejn je ugledao Biga Džoa Hotorna sa svoja četiri kauboja. Jahali su što su brže mogli prema mestu gde se pre nekoliko minuta pucalo.

Big Džoš je kroz dogled posmatrao šta se dešava na drugoj obali jezera. Pojurio je ovamo s kaubojima i sada nije ni malo oklevao.

— Obesite odmah ovu dvojicu! — ciknu on i pokaza rukom prema Bilu i Kidu. — Izdajice i zločinci ne mogu biti zaposleni kod mene na ranču!

Četvorica snažnih kauboja nisu mnogo oklevali. Uzeli su laso sa sedla jednog od njih.

Zapadnjak se namršti.

— To bi bilo ubistvo, Džoš — reče on. — Jer, ti nisi sudija. Ako najuriš odavde Bila i Kida to će biti dovoljno. Možeš im zabraniti da se ikad pojave ovde na tvojoj zemlji.

Rančer pogleda ljutito visokog čoveka.

Nije bio navikao da mu neko ovde protivreči. Pogledao

je ponovo u vatru, a zatim u Šejna kome je još uvek oko zglavka desne ruke bilo obavijeno uže.

— Nisu oni mučili tebe, Džo — reče Zapadnjak. — Nemaš razloga da ih obesiš. A ja ne volim ubistva koja mogu da se spreče.

— U mojim očima ti si jedna budala, Šejne — reče rančer. — Zvečarku moraš nagaziti čizmom na glavu. Nisam očekivao da ćeš ti imati toliko obzira prema ovim lupežima. Ali, neka bude po tvojoj volji. Poklanjam ti život ove dvojice momaka, jer nešto sam ti i dužan zbog moje kćerke.

Dao je dvojici momaka rok do koga treba da se zauvek izgube s njegovog imanja.

Bil i Kid uzjahaše konje. Pojurili su tako brzo kao da im je sam đavo za petama. Nisu nijednu reč rekli u znak zahvalnosti Šejnu što im je spasao život.

Zapadnjak opasa svoj pojas za revolvere. Desna ruka ga je bolela. I u glavi mu je zujalo. Osećao je bol i u grudima.

Pokazao je rukom prema nepomičnom Hogdžo Džeksonu.

— Moramo ga sahraniti — reče on.

— Samog sebe će on sahraniti! — ciknu rančer ljutito. — Ili misliš da to ti uradiš, Šejne. Eno, dolazi Masterson s tvojim konjem. Nemam nameru da se ovde dugo zadržavam. A, zašto su Hogdžo i njegova dva drugara nameravali da te muče?

— Da bi saznali gde se nalazi Golden Pueblo — reče jedan od kauboj. — Nikakvog drugog razloga nisu imali.

Rančer ga pogleda ljutito.

— Pa to već i vrapci cvrkuću na krovovima kuća da vaša lepa kćerka i Šejn znaju gde se nalazi Golden Pueblo. Ja se bojim da Hogdžo nije jedini koji će pokušati na silu da sazna gde se nalazi to ogromno bogatstvo.

Big Džoš opsova. Bio je ljut kao ris. Okrenuo je svog konja i poterao ga brzo. Zabrinuo se za svoju kćerku.

Šejn mu tog trenutka više nije bio važan.

XVII

Već iste večeri pokazalo se da je kauboj bio u pravu.

Sunce je polako spuštalo svoju žutu glavu prema zemlji. Još koji minut i ono će se izgubiti tamo na zapadu. Nebo iznad Arizone bilo je crveno.

I na velikom ranču dovršavali su se poslednji poslovi.

Šejn je sedeo ispred stare zgrade ranča. Njegova desna ruka bila je pokrivena zavojem.

Norma se nalazila u glavnoj kući. Kroz otvoreni prozor Zapadnjak je mogao da čuje razgovor devojke i njene maćeha.

Njemu se učinilo da Mardžori deli Normi lekcije, ali pri tom nije bila glasna. Polako i uporno. Jer, ona je bila zrela žena,iskusna i obrazovana.

Sve to je nedostajalo mladoj Normi koju je njena maćeha stalno odmeravala pogledima u kojima je bilo zavisti, a možda i mržnje.

Nije bilo za podcenjivanje ni to da se pomisli na nasleđstvo! Jer, dosad je bilo jasno da je Oliver jedini nasleđnik.

Međutim, kada se Norma pojavila mnoge stvari su se izmenile.

Čak i neko ko je slep mogao je da primeti da Big Džoš obožava svoju lepu kćerku.

Mardžori je u tome videla veliku opasnost. A Normu nije podnosila. Doduše, pokušala je da bude ljubazna prema devojci, ali to nekako nije išlo.

Rančerova žena je Normu smatrala divljakinjom koja je trebalo da ostane tamo gde je i provela toliko godina.

Norma nije imala nameru da ustukne pred ovom oholom ženom. Devojka je od svog oca nasledila vatrenu krv i nije htela tako lako da se preda.

Tada je u sobu ušao Big Džoš. Tek tada je nastala svada.

— Proklete žene! — riknu rančer da se čulo preko celog dvorišta ranča. — Zašto se svađate? Ovde se radi preko celog dana! A vas dve nemate drugog posla nego da se prepirete oko sitnica. Do đavola!

— Lakše, Džoš! — ciknu Mardžori. — Ne volim kad se zaboraviš i psuješ kao neki kočijaš!

— Kad mi se psuje, ja psujem! — grmnu rančer ljutito. Nastavio je da grdi.

— Norma, ti ubuduće nećeš biti drska prema svojoj maćehi, zar ne? — upita on posle izvesnog vremena.

Upravo tog trenutka ljudi su javili da se ranču približavaju jahači.

Bilo ih je tridesetak. Do zuba naoružani, mračnih pogleda, terali su oni polako svoje konje.

Jedan predradnik udari maljem o triangel.

Kauboji i ljudi na ranču prilazili su sa svih strana.

Svaki muškarac na imanju uzeo je oružje u svoje ruke. Džoš je u kući prestao da viče.

Šejn ustade. Stavio je oko svoga struka pojas s revolverima i uzeo jednu pušku sa stalka za oružje u staroj rančеровој kući.

Prišao je ogradi.

Grupu jahača predvodio je neki visok čovek crne brade koji je na sebi imao tamnoplavu jaknu koja je ličila na uniformu. Sedeo je uspravno u sedlu. Verovatno je to bio nekađasnji oficir.

Ljudi tiza njega su bili revolveraši. Gruba lica i oštri pogledi. Doduše, to nije bila neka razuzdana rulja bandita, ali trebalo je da se bude na oprezu, jer ti ljudi sigurno ne donose ništa dobro ovamo na ranč.

Zapadnjak je već slutio šta ih je navelo da dođu.

Zaustavili su se ispred glavne zgrade u dvorištu ranča i bradati čovek podiže ruku uvis.

Zapadnjak je ugledao jedno poznato lice među jahačima. Bio je to Ole Abner, kovač iz Taksona s kojim se sukobio pre nekoliko dana.

Osim toga, Zapadnjaku su odmah pali u oči jedan snažni momak koji je ličio na Indijanca, po svemu sudeći Komanč

u čijim žilama je tekla i krv belih ljudi. i jedan jahać malog rasta u odelu i jakni.

Posebno mu se učinio opasnim taj otrovni patuljak sa dva revolvera koji je ličio na zmiju otrovnicu iz pustinjskog peska koja nije duža od dva prsta, a u stanju je da usmrti ogromnog bika koji posle njenog ujeda ne može da živi više od desetak minuta.

Rančer se pojavi na verandi. Oko njegovog struka nalazio se pojas sa revolverima. Lice mu je još uvek bilo crveno posle svađe.

Vego Slater i drugi predradnik stadoše pored njega.

Šejn je stajao po strani. Ugledao je Normu na prozoru i ona mu se osmehnula.

— Šta vi tražite ovde? — upita rančer ljutito.

— Ja sam pukovnik Malkolm T. Rajker — predstavi se bradati vođa. — Goyoriću u ime ovih ljudi i u izvesnom smislu ja zastupam opšte interese svih nas. Mislím da ćete se složiti s tim da u ovoj zemlji svi imaju ista prava, zar ne, ser? Rančer klimnu potvrdno glavom.

— Kažite šta vas je dovelo ovamo, mister Rajkere? — upita on.

Taj Rajker više nije bio vojnik armije i Big Džoš je odlučio da ga ne oslovljava sa pukovniče.

— Do naših ušiju je došla vest da vaša kćerka, koja vam se posle toliko godina vratila, zna put koji vodi do Golden Puebla o kome se priča od davnina — reče bradati čovek. — Izgleda da i Šejn nešto zna o tome. Mi imamo pravo da saznamo kake da dođemo do Golden Puebla. Blago, koje se tamo nalazi, ne treba da drže samo nekoliko divljaka koji su ga nagomilali u slavu svojih bogova. Mi imamo pravo da se domognemo tog bogatstva. Jeki nemaju pravo na to blago, jer pravno ono njima i ne pripada.

Pukovnik je svakako bio oštrouman i Big Džoš nije imao nameru da se s njim nadmudruje. Ali, u razgovor se umešao Šejn.

— A čije je onda to blago, ako ono ne pripada Jekima kod kojih se nalazi, mister Rajkere? — upita on.

— Pripada onome ko ga uzme. — odvrati bradonja. — Koliko je meni poznato to blago nije nasleđeno od starih Acteka, već je ono opljačkano i niko nema pravo da se suprotstavi hrabrim ljudima koji žele da ga uzmu za sebe. Vi nam morate pokazati put kako bismo našli skrivenu dolinu u Šijeri.

— Osim što moram da umrem, ostalo ne moram! — viknu Big Džoš Hotorn. — I pre ću otputovati u pakao nego da dozvolim da me na mom sopstvenom ranču učenjuješ! Dajem vam pet minuta, tebi i tvojim naoružanim nitkovima da se izgubite s ranča ili će prasnuti pucnji.

Pukovnik se podiže u sedlu.

— Mislio sam da ste razuman čovek, mister Hotorne — reče on. Okrenuo se prema Šejnu.

— A šta vi mislite? Hoćete li da nas odvedete do skrivenne doline da pronađemo zlato, momče? Nudim vam pristojan deo od onoga što ćemo uzeti, Šejne.

— Nemate vi šta da mi nudite — odgovori visoki čovek.

— Da li to bogatstvo nema vlasnika, o tome treba tek da se raspravi. Ali, ja nisam pravnik i ne želim da se u to upuštam. Jedno je sigurno, ja vas neću odvesti onamo u Sijeru i neću vam nacrtati nikakav plan po kome možete da pronađete skrivenu dolinu. Uostalom ja i ne znam tačno gde se to naselje nalazi. Ostaje vam da vas Norma dobrovoljno odvede tamo, ali nemojte pokušavati da ucenjujete nju ili njenog oca. To bi moglo da vam se obije o glavu! Razmislite!

— To smo već učinili — reče čovek koji je ličio na Komanača. On je stajao pored pukovnika. — I, odlučili smo se!

— Nemoj da se iznenadiš ako već večeras izbije požar na tvom ranču ili ako bude upucano nekoliko tvojih goveda, Big Džoše! — doviknu Ole Abner.

Big Džoš ga je dobro video i čuo.

Kauboji i radnici na ranču podigoše svoje puške. Iza uglova zgrada, ograda i na prozorima pojavise se tamne cevi oružja. Bilo je stražara koji su motrili i sa krovova.

Bilo je tu više od trideset ljudi raspoređenih na raznim mestima ranča.

Izgledalo je kao da mora doći do bitke. Krv kao da je već mirisala zloslutno u vazduhu.

Norma se pojavi na prozoru. Razumela je šta su pukovnik i njegovi ljudi zahtevali.

— Ne pucajte! — viknu ona. — Ja ću odvesti te ljude tamo gde oni žele.

Big Džoš opsova. Jer mu se nije dopalo to da mu njegova kćerka podmeće nogu.

— Ti ćeš ostati ovde na ranču! — doviknu on grubim glasom. — Treba li da te ponovo izgubim, dete?

Rančer se obrati kovaču Oleu Abneru.

— Zar se ti usuđuješ da mi pretiš, kučkin sine! — riknu on sav crven u licu. — Zar ti nisam još u Taksonu rekao da mi više ne izlaziš na oči. Silazi iz sedla, Ole Abnere i potegni svoj revolver! Preterao si!

— Ole Abner pripada mojim ljudima — reče pukovnik. — Ako želite da se upucavate s njim onda se morate boriti protiv svih nas, Hotorne.

— Misliš li da se ja toga bojim, Rajkere? — frknu rančer.

Ole Abner se progurao napred.

— Pustite me, momci! — kriknu on divlje. — Ja ću mu već pokazati ko je Ole Abner. Srediću tog matorog jarca i onda će nam put do blaga biti slobodan. Samo mi štitite leđa. Želim da to bude poštena borba. Moja puška protiv njegovog revolvra!

— Neka, gazda! — reče Vego Slater. — Ja ću to uraditi umesto tebe.

Ali, rančer odmahnu rukom i izađe na verandu.

Ole Abner potera konja napred i sjaha. Oterao je konje od sebe i stao raširenih nogu s puškom u rukama.

„Vinčesterka” je bila otkočena i spremna za paljbu. Bilo je potrebno samo da podigne cev uvis i povuče obarač.

Big Džoš Hotorn je hteo sam da se bori, a ne da se krije iza leđa nekog od svojih revolveraša.

Pogledao je Ole Abneru u oči.

— Niko ne sme pucati na njega u slučaju da pobedi! — reče rančer. — Tako ja naređujem. Rajkere, ti ćeš dati znak.

— Nemoj to raditi, Džoša! — viknu Mardžori iz kuće.

Rančer je nije poslušao.

Mladi Oliver se iskrao iz kuće i čučao iza ograde. Njegovo srce je ubrzano kucalo. Gledao je kao omađijan u dvojicu muškaraca koji su se nalazili na sedam koraka jedan od drugog.

Zapadnjak je imao u svojim rukama „vinčesterku” spremnu za paljbu. Na oku je držao momka koji je ličio na Komanča i onog drugog malog revolveraša. Oni su svakako bili najopasniji u ovoj grupi koju predvodi pukovnik Malkolm T. Rajker.

— Sada! — viknu pukovnik.

Ole Abner se munjevito okrete i podiže uvis pušcanu cev. Povukao je obarač. Ali, istog trenutka osetio je snažan udarac u grudi. Big Džoš Hotorn je bio brži.

Kugla koju je uputio Ole Abner pogodila je šešir Džoša Hotorna i odletela u vazduh. Međutim, kovaču je počeo da se navlači mrak na oči. Njegovo teško telo palo je u prašinu.

Pukovnik ga pogleda iz sedla.

— On je mrtav čovek — reče bradonja. — Još ste brzi kao i ranije, Hotorne. Ali, ja mogu svakog trenutka da vas upucam revolverom. A Majku Satanti ili Hampu Kriliju niste dorasli. Oni su mnogo brži od vas. Zato, nemojte biti uobraženi, veliki čoveče, niste vi tako jaki. Nećete uspeti da nam sprečite put u skrivenu dolinu Jekija.

— Nemam nameru da vam to omogućim! — riknu rančer ljutito. — Gubite se oдавде i da vas moje oči više nikad ne vide! Ponesite Abnera. Ne želim da se više proliva krv. Isto tako vas opominjem da ne pretite mojoj kćerki niti da dirate ono što je moje. Tražite sami tu zlatnu dolinu. Meni ovde niste potrebni.

Telo Olea Abnera je stavljeno popreko na konja.

Mardžori istrča iz kuće. Bacila se u naručje Bigu Džošu. I pored svih svojih mana ta žena je volela svoga supruga.

Mali Oliver je drhtao.

Jedan kauboj je prišao dečaku i odveo ga.

Pukovnik Rajker i njegovi ljudi krenuše. Nisu ništa rekli, ali njihovi pogledi ispunjeni mržnjom, govorili su dovoljno.

XVIII

— Stigla su preteća pisma — obavesti Mardžori svog supruga za vreme ručka. — Ovo je doneo poštanski jahač iz Taksona.

Bila su to dva pisma. U prvom je na čistom engleskom jeziku bez grešaka bilo napisano da rančer pusti Normu ili Šejna da odvedu jednu grupu jahača do zlatne doline u Sijeri. Ako ne pristane, onda će oni to ostvariti silom.

— To je napisao taj prokleti nitkov. Rajker — mrmljao je Big Džoš. — Taj majmun u sedlu koga su najurili iz vojske!

Drugo pismo je sastavio neki polupismen čovek. On je pre-
tio da će rančerova kćerka biti oteta, da će biti krvi do kolena,
da će rančeru pokrasti stoku i da će ga uništiti.

Big Džo još nije uspeo ni da pročita sve do kraja kad se
pojavi jahač. Bio je to glasnik s južnog salaša ranča.

On je javio Bigu Džošu da je zatrovana voda u velikoj jami
Skali Krika. Više od osamdeset goveda koja su pila vodu su
uginula.

— Pustili smo vodu da isteče iz jame — reče kauboj. —
Tragovi onoga koji je zatrovao vodu nestali su kao da ih je
sam davo nekud odneo. To bi mogao biti samo Blu Maskalero,
poluapač.

Rančer klimnu glavom. Dao je znak kauboju da može da
se udalji, jer čovek je dugo jahao i bio je umoran.

Tog dana sa rančеровом porodicom ručali su i Šejn i Vego
Slater.

Big Džoš podiže obrve. Poslao je malog Olivera u kuhinju
kod Hopa Singa.

— Znači, počelo je! — reče on. Prethodno je ispričao svi-
ma za stolom šta piše u pismima. — Hoće da im otkrijem tajnu
koji put vodi do Golden Puebla. Samo da mi je da saznam ko
je mogao da ispriča to da Norma i Šejn znaju gde se nalazi
Golden Pueblo!

— To se svakako ne može dugo držati u tajnosti, gazda —
reče Vego Slater. — Moram priznati da i mene nešto golica da
uzjašem konja i krenem u poteru za tim ogromnim bogatstvom.
Naravno, ja sam se zakleo na vernost tebi i ranču, ali ovo je
nešto izuzetno i...

Big Džoš ga prostreli pogledom. Međutim, pre nego što je
mogao bilo šta da kaže, u razgovor se umešala Mardžori.

— Mislim da ti sada mora biti jasno, Džoše — reče ona
prodornim glasom. — Nema mira, sve dok ta razuzdana rulja
ne pronade put do skrivene zlatne doline. To trovanje vode bio
je samo prvi korak koji su ti lupeži preduzeli. Biće još gore ako
ti ne popustiš. Razmisli malo. Stavljáš na kocku život svoga si-
na, a oni mogu i tebe poslati na onaj svet.

— Olivera mogu da zaštitim — odvrati rančer brzo. — Isto
tako se ne bojim ni za sebe. Međutim, moj posed je ogroman.
Ne mogu ja da postavim svuda stražare koji će paziti i dan i
noć da se nešto ne dogodi.

Big Džoš je razmišljao. Nije nikako mogao da se seti ne-
kog pametnog rešenja.

Šejn se takođe zamislio. U krajnjem slučaju mogao je da
pokaže tim lupežima put do skrivene doline. Ali, to bi sigurno
dovelo do krvoprolića. Jer, Čoltakan Jeki bi sa svojim svešte-
nikom Tondom sigurno fanatično branili dolinu boga sunca i ve-
liko bogatstvo.

Zapadnjak nije baš bio naklonjen Jekima. Međutim, on
nikako nije želeo da to pleme Indijanaca tako surovo nestane
sa zemaljske kugle. Jer, ti hrabri ratnici, čak i ako pobede Raj-
kera i njegove lupeže, što bi svakako bilo dobro, onda će u nji-
hovu dolinu navaliti ljudi pohlepni na zlato. Ako se sazna gde
se nalazi Golden Pueblo onda će tamo krenuti mnogi avantu-
risti, kopači zlata i desperadosi, sav najgori ološ sa granice.

Svakako će tamo krenuti i ozloglašeni El Rojo. A i vlada te meksičanske pokrajine pokušaće da se domogne blaga i zlatne doline.

Zapadnjaku je na kraju ipak bilo jasno, da je, bar zasada, najbolje da se ne otkrije gde se nalazi Golden Pueblo. Međutim, znao je i to da ti lupeži željni zlata neće ustuknuti ni pred bogom ni pred đavolom. Oni će nastaviti da traže put koji vodi do velikog bogatstva.

Sejn je razmišljao dugo, ali nije mogao da nađe nikakav izlaz niti rešenje đavolski zamršene zagonetke.

On i Norma su posle ručka uzjahali konje i krenuli u šetnju oko jezera.

Odjahali su daleko od ranča, a zatim su se voleli na obali jezera u senci jednog kedra.

Sunce je sijalo, a mahovina je bila meka i mirisala je. U hladu je bilo prijatno.

Kasnije je devojka plivala naga u jezeru.

Zapadnjakove oči kao da nisu mogle da se zasite od gledanja bujnih oblina.

Nikad se ne zna! Možda je to zadnje popodne koje je plavokosa Norma provela u zagrljaju snažnog čoveka. U svakom slučaju, jedno je bilo sigurno. Ona se njemu predala bez ikakvog ustručavanja i bila je srećna.

Uzjahali su konje i krenuli nazad. Devojka se smeškala.

Ubrzo su uglédali ljude koji su se bili okupili ispred ulaza u glavnu zgradu ranča.

Samo koji minut ranije doneli su na rukama rančera na koga je pucao iz zasede neki lupež.

— Big Džoš je skoro na umoru — saopšti im jedan stari kauboj na koga su naišli. — Vi niste doneli sreću ni njemu, niti pak ranču, mis.

XIX

Sledećeg dana stigao je doktor iz Taksona. Big Džoš Hotorn je još uvek bio živ. Mardžori se nije micala od njegovog kreveta. Tu je stalno bio i Meksikanac Gonzales koji se razumeo u lečenje travama.

Normi su dozvolili da pride samo dvaput svom ocu. Bila je jako tužna.

Reči starog kauboja nisu joj izlazile iz glave. Pomišljala je na to da je možda bilo bolje da je ostala tamo kod Čoltakan Jekija. U tom slučaju svakako ne bi donela toliko nevolja ovim ljudima ovde.

Pogledala je gore prema suncu. Za Jekije ono je bilo bog, a za bele ljude to je samo zvezda koja daje život svemu na zemlji.

Doktor Volters je namrštena čela razgovarao s rančero-vom suprugom.

— Big Džoš je neobično jak i žilav čovek — objašnjavao je doktor. — Nekog drugog bi te teške rane i krvarenje već odavno primorale da ispusti dušu. Međutim, rančer ima šansu i da preživi. Ali, potrebna mu je stalna nega. Njegovo desno

rame će verovatno zauvek ostati nepokretno. I to u najboljem slučaju i nije tako strašno. To su činjenice, misis Hotorn.

Mardžori mu je zahvalila. Lekar je imao nameru da ostane i sledećeg dana, a nameravao je da se vrati ponovo iduće nedelje. Da se Big Džoš Hotorn preveze u Takson svakako nije se moglo ni pomišljati. To svakako ne bi bilo dobro.

— Naravno da je jako teško upravljati rančom sada kada je Big Džoš u teškom položaju — reče doktor. — Ta banda nitkova pohlepnih za zlatom neće ustuknuti i nastaviće s pritiskom i terorom.

— Jedan od njih je pucao iz puške na mog supruga — šaputala je Mardžori. Ustala je. — Možda se to ne bi dogodilo da nije...

Potražila je Normu u njenoj sobi.

Šta su njih dve razgovarale nije niko saznao. Ali, Norma je nestala te iste noći.

Podmukli strelac koji je iz žbuna pucao na Biga Džoša nestao je bez traga i glasa. Uzaludni su bili svi pokušaji kauboja sa ranča da pronađu bilo šta što bi odvelo na pravi trag.

Nisu našli ništa. Taj nitkov kao da je u zemlju propao.

Nad velikim rančom kao da se nadnela teška senka tuge i nemira.

XX

Šejn je primetio da je Princeza sunca jako tužna. Bilo mu je jasno da namerava nešto da uradi, jer ga je izbegavala. Zapadnjaku je bilo jasno da ona prebacuje na sebe krivicu za to što je neko pokušao da usmrti njenog oca.

Visoki čovek je slutio šta se događa u njenoj glavi i motrio je na devojkju.

Norma je oko ponoći uzjahala konja i krenula prema jugu. Međutim, nije jahala putem već preko polja i niiva.

Na sebi je imala meksikanski jahaći kostim i prebacila je preko sebe ogrtač koji je pokrivao i njenu plavu kosu. Jer, noći su u Arizoni bile dosta hladne.

Šejn je osedlao svoga mrkova i krenuo za devojkom.

Negde oko dve milje od ranča on je sustigao.

Kada je čula topot kopita devojkja se uplašila. Međutim, brzo se povratila od iznenađenja i zaustavila svoga konja.

— Zašto si me pratio? — upita ona ljutito. — Ja sam se sama odlučila na ovaj korak!

— Mislim da si ti na putu da napraviš jednu veliku glupost, Norma. Kuda si krenula?

— Vraćam se Jekima. Tondo me zove. Sanjam ga noću, jer ja sam Tonatiuhova kćerka i Princeza sunca Jekija.

Zapadnjak je uhvati za ramena i prodrma je.

— Ti si Norma Hotorn, a ne Santaja — reče on. — I, ti si kći rančera Biga Džoša Hotorna. Tvoje mesto je na ranču.

— Ne! — ciknu devojkja. — Tamo neće biti mira sve dotle dok sam ja na ranču. Za mene postoji samo jedan jedini put. I ja sam odlučila da njime krenem. Povratka nema.

— Ali, ti nećeš uspeti sama da stigneš do skrivene doline u Sijeri! Osim toga, ako se vratiš, tamo te čeka grozna smrt. Zašto se nisi poverila meni, Norma?

— Zašto, Šejne? To sam ja odabrala. I, ako umrēm, to je moj život.

Šejn nije mogao da nagovori Normu da promeni svoje mišljenje. On joj je rekao da će to biti jako veliki udarac za njenog oca ako ponovo nestane posle tog kratkog vremena kada se iznenada ponovo vratila u njegov život. Ali, Norma je odgovorila da će on to preživeti.

— Pusti me da odem — molila je ona. — Zbogom, Šejne, ljubavi moja!

U njenim očima pojavile su se suze. Okrenula je konja na drugu stranu.

— Samo trenutak! — reče Šejn. Uhvatio je uzdu njenog konja. — Ti misliš da će ta rulja željna zlata tako lako da se razide ako ti nestaneš? Ali, to neće ići tako lako. Pukovnik Rajker je postavio izvidnike koji motre na sve strane. Ne verujem da možeš da im umakneš. A ako ti to i uspe, pašćeš u ruke nekoj drugoj bandi koja je takođe bacila oko na blago Jekija.

— A šta onda da radim?

Šejn se zamisli.

— Pa — reče on posle izvesnog vremena — ti ne treba da postaneš ponovo Princeza sunca kod Jekija. Isto tako bi bilo najbolje da se odrekneš toga da si kćerka Biga Džoš Hotorna. Svet je širok, Norma. Možeš krenuti svojom sopstvenom životnom stazom. Biće ti lepo, sigurno.

Razgovarali su na engleskom jeziku. Za veoma kratko vreme devojka je jako mnogo naučila.

— Jahaćeš sa mnom, devojko — predloži Šejn. — Biraj kuda želiš da krenemo? U Kaliforniju ili Montanu? Meksikanski zaliv, Roki Mauntin ili nešto drugo? Život je pred tobom, Norma!

— Svaki čovek ima svoju sudbinu — reče devojka i podiže obrve.

Tog trenutka začuo se topot konjskih kopita.

Zapadnjak se okrenuo na drugu stranu. Ugledao je na mesečini dva jahača. Približavali su se mestu gde su se nalazili on i Norma.

Oštro oko visokog čoveka primetilo je i još šestoricu jahača tamo dalje na uzvišici iznad žbunja. Odmah mu je bilo jasno da to nisu ljudi Biga Džoš Hotorna.

Šejn je prepoznao dvojicu koji su im se približavali. To su bili Majk Satanta i Hamp Krili.

Satanta je bio mršav i visok, ličio je na Indijanca, a Krili je bio zakržljao, pomalo je ličio na neko dete koje se našlo u odelu odraslog čoveka.

Međutim, to su bili opasni pucaroši koji ne razmišljaju mnogo dok potežu svoje revolvere.

Zapadnjak nije imao vremena ni da opsuje, a kamoli da potera svog konja negde u žbunje.

Visoki čovek je zamolio Normu da se skloni u stranu da je ne bi zakačile kugle ukoliko dođe do neke pucnjave.

— Oho! — oglasi se prvi Majk Satanta. Zaustavio je svog

konja. — Ako sme da se pita, kuda se krenulo u ovo gluvo doba noći?

Hamp Krili, koji je čučao u sedlu kao neka noćna utvara, počeo je da se kikoće.

Taj mali, kao zvečarka opasni čovek, nosio je na kukovima revolvere sa drškama koje su se presijavale. Njegov crni polucilinder bio je natakao na čelo tako da mu se i lice jedva videlo. Jedino je šiljast nos štrčao.

Njegovi prsti nalik na kandže divlje mačke nervozno su se pokretali u blizini drški revolvera.

Hamp Krili je bio okoreli ubica koji je pokušavao da revolverom zagluši svoje osećanje niže vrednosti.

Majk Satanta se isceri. Očigledno je bio dobro raspoložen što pred sobom vidi devojkicu i Šejna.

— Jasno! — viknu on veselo. — Hteli ste da umaknete nekud u nepoznatom pravcu da ostati na ranču više ne bi imali neprilike zbog vas. Kako ste plemeniti! Ali, od toga neće biti ništa. Dobro je što mi stalno nadgledamo ranč. Da vas ne držim u neizvesnosti. Mi od vas zahtevamo da nas odvedete do zlatne doline Golden Puebla. A ja najpre želim da saznam koji put vodi tamo. Hajde, otvarajte njuške!

Zapadnjak se namršti.

— Želimo da prođemo i sklonite se s puta — reče on.

— Taj dugački nam uopšte nije potreban — frknu Krili. — Ionako će nam sve reći devojkica. Zašto tog momka da ne pošaljemo u večna lovišta, pa neka se zabavlja!

Još dok je govorio Krili je izvukao svoj revolver koji se nalazio s njegove desne strane.

Satanta se trže. Odjednom se i u njegovoj ruci stvorio pištolj.

Šejnova ruka više nije bila vezana. I on je potegao revolver i istovremeno se nagnuo napred i poterao mrkova.

To mu je, izgleda, i spasilo život. Jer, kad je odgovorio na Krilijev pucanj, oglasio se i „kolt“ opasnog Satante.

Satanta je bio đavolski brz na oružju. Međutim, njegova kugla je samo okrnula Šejnovu jaknu.

Hamp Krili je bio pogođen. Pucao je suviše brzo. Meci koje je on uputio odleteli su daleko u stranu.

Pre nego što je Satanta mogao ponovo da puca na Šejna sustigle su ga Zapadnjakove kugle.

Revolveraš u čijim žilama je tekla krv Komanča kliznuo je iz sedla. Bio je mrtav još pre nego što je pao na zemlju.

Krili je pokušao da puca još jednom. Ali, njegovi prsti su se samo zgrčili. „Koltovi“ su sada bili suviše teški i ispali su mu iz ruku.

Satantin konj je pojurio kroz žbunje.

Norma kriknu. Zapadnjak se uplašio da možda nije pogođena nekim zalutalim metkom.

Međutim, devojkica je sedela čvrsto u sedlu. Uspela je da umiri svoga konja.

Hamp Krili je pao s konja. Bio je mrtav čovek.

Zapadnjak je primetio da Norma nije povređena.

— Moramo se vratiti natrag na ranč, Norma! — Požuri!

Izgleda da je bilo krajnje vreme da pokušaju da umaknu.

Jer, jahači na uzvišici su već bili poterali konje i pucali. Ciljali su u Zapadnjaka. Međutim, rastojanje je bilo suviše veliko.

Norma je poterala svog konja. Šejn je krenuo za njom. Iza njih su galopirali jahači i pucali.

Zapadnjak i devojka su stigli do ranča. Kauboji koji su čuvali stražu počeli su da pucaju.

Na ranču su ljudi istrčali u dvorište sa puškama u rukama. Vego Slater je prvi potrčao u susret Normi i Šejnu.

On je uhvatio uzde konja devojke.

Vego Slater je na sebi imao samo pantalone i bio je bosonog. Ali, oko njegovog struka nalazio se pojas sa revolverima i u rukama je držao pušku.

Njegovo telo bilo je mišićavo i na grudima se nalazilo više ožiljaka. Znači, predradnik na ranču je za sobom imao dosta dvoboja.

Nije ništa pitao. Uhvatio je uzde Norminog konja i krenuo prema glavnoj zgradi ranča.

U sobi gde je ležao teško ranjeni rančer gorelo je svetlo. Još dva prozora su takođe bila osvetljena.

Vego Slater je prišao ljudima i izdao im naređenja.

Jedna grupa kauboja je uzjahala konje i krenula u poteru za šestoricom jahača koji su pokušali da stignu Šejna i Normu, a drugi su pošli da pretraže okolinu ranča da se možda neko nije sakrio i vreba priliku da ispali smrtonosne hice.

Stražari su budno motrili da se neko ne uvuče u ranč.

Vego Slater je vezao Norminog konja, pomogao devojci da sjaše i krenuo s njom u kuću. Zapadnjak je išao za njima.

Šejn i devojka čekali su u hodniku dok je Slater obaveštavao suprugu vlasnika ranča o tome šta se dogodilo.

Prošlo je nekoliko minuta dok se nije pojavila Mardžori Hotorn. Bila je obučena elegantno kao i uvek. Međutim, lice joj je bilo blede, jer je prošlo dosta vremena otkako nije oka sklopila. Dok je govorila usne su joj drhtale.

— Norma — reče ona i podiže obrve — ti si htela da odeš sa ranča da bi nas ti ljudi ostavili na miru, zar ne? Big Džoš se probudio iz nesvesti pre petnaestak minuta i pitao je za tebe. Poslala sam da te potraže, ali tebe nije bilo. Nameravala sam da pošaljem jahače da te stignu i vrate na ranč. Jer, ti si kćerka Biga Džoša i mesto ti je ovde na ranču, isto kao i Oliveru, njegovom sinu. Možda nije trebalo da budem takva prema tebi kakva sam bila. Nije trebalo da te grdim i prebacujem ti zbog nečega za šta ti nisi kriva. Ali, bila sam ljuta zato što su moga muža čoneli teško ranjenog u kuću. Međutim, to stvarno nije tvoja krivica.

— Možda je najbolje da ti, Norma, ostaneš ovde, bar zasa — reče Šejn.

— Da — složi se devojka. — Moram negovati svoga oca. Ti mora da si totalno iscrpljena, Mardžori. Preostali deo noći ću ja provesti pored Biga Džoša.

— Slažem se — odgovori Mardžori.

Posle tri dana kriza je prošla. Sada je već bilo sigurno da će rančer ostati u životu. Rana će sigurno da zaraste. Međutim, njegovo desno rame je bilo razmrskano i verovaino nikad više neće moći da pokreće svoju desnu ruku. Bio je to težak udarac za Biga Džoša Hotorna.

Mardžori i Norma su se smenjivale u negovanju Biga Džoša. Devojka više nije imala nimalo vremena za Šejna.

Zapadnjak je zato bio iznenađen kad se Norma pojavila u njegovoj sobi kasno uveče četvrtog dana posle njenog pokušaja da pobegne sa ranča. On je upravo krenuo da legne i bio je skinuo odelo sa sebe.

Norma je na sebi imala plavu haljinu. Njena kovrdžava plava kosa bila je povezana trakom i devojka je ovako doterana stvarno bila elegantna. To je svakako škola Mardžori Hotorn, pomisli Šejn.

Osmehnula se Zapadnjaku. Poljubili su se. Ali, ubrzo se Norma odvojila od njega.

— Imam jedan poseban razlog zašto sam došla kod tebe, Šejne — reče ona.

Iz jednog džepa haljine izvukla je svežanj kanapa sa čvorovima.

— Ovo je poruka koju mi šalje vrhovni sveštenik Tonatiuha Tondo — reče ona tiho. — Meni, Princezi sunca Santaji. Dobila sam je danas. Tondo mi saopštava da je bog sunca okrenuo leđa Čoltakan Jekima i da će deset devojaka i deset mladića biti spaljeno ako se ja ne vratim. Kao dan žrtvovanja naveden je sledeći novi mesec na nebu. To znači kroz tri nedelje.

Zapadnjak se uplaši.

— Da li će stvarno žrtvovati te mlade ljude; samo zato što si ti pobegla iz doline? — upita on.

— Hoće, Šejne. Tondo je fanatik. Kult boga sunca je veoma surov. Već sam ti pričala o žrtvovanju ljudi kod Jekija.

— Ali. . . šta ti tu možeš da uradiš, Norma?

— Moram se vratiti Jekima — reče Princeza sunca odlučno. — Jer, ja ne mogu ovde da živim na miru dok spaljuju te mlade ljude. Ja sam Santaja. Tonatiuhova kćerka.

Zapadnjak uhvati devojku za ruke. Bio je iznenađen, ali nije opsovao.

Poslednjih dana Norma i njena maćeha su se dobro slagale. Big Džoš je već bio savladao krizu. Posle smrti opasnih pučaroša Majka Satante i Hampa Krilija nastalo je izvesno zatišje. Doduše, pukovnik i njegovi ljudi su se još uvek nalazili na granici ranča, ali nije više bilo sukoba.

Kauboji su bili jako oprezni i motrili su na svaki pokret. Rajkera i njegovih momaka i Vego Slater je tim nitkovima otvoreno rekao šta će se dogoditi ako se usude da pređu granicu koja odvaja ranč.

Izgledalo je kao da će sve biti dobro. Ali, to je bila samo varka.

Šejn polako spusti ruku prema dršci svoga revolvera.

— Ako Tondo traži da se ti vratiš, onda se ti vrati, Norma. Ali, nećeš ići sama. Ja ću poći s tobom, devojko! Za nama će

sigurno krenuti Rajkerovi lupeži, ali bolje i to nego da se tako grozno žrtvuju ti mladi ljudi.

Norma se osmehnula. Bila je zamišljena. Kao da je njen pogled lutao negde u daljini.

— Golden Pueblo će nestati u vatri i dimu! — reče ona na Jeki dijalektu. — To ogromno bogatstvo odneće ti grubi ljudi željni zlata. Dolina će ostati pusta, jer će svi Jeki Indijanci izginuti braneći skrivenu dolinu. Tako kaže proročanstvo. Ali, samo u slučaju da Princeza sunca, Santaja, napusti dolinu Jekija.

— U tom slučaju ti ćeš biti slobodna, Norma — reče Zapadnjak.

Kao da se vratila iz neke velike daljine lepa devojka ga je gledala raširenih očiju.

— Sudbina se ne može izbeći — reče ona. — Princeza sunca Santaja mora umreti!

XXII

Pukovnik Rajker i njegovi ljudi su bili oduševljeni kad se Zapadnjak pojavio u njihovom kampu i saopštio im da će ih on i Norma odvesti do Golden Puebla.

Pukovniku nije bilo jasno kako to da Šejn i devojka ne žele da dele s njima blago iz skrivene doline.

Sledećeg dana Norma se pozdravila sa svojim ocem, maćehom i polubratom.

— Srecan put! — reče Big Džoš i osmehnu se. Stisak njegove leve ruke bio je već dosta snažan.

Rančer je shvatio da drugog izlaza nema. Norma i Šejn moraju krenuti u Sijeru.

— Nemojte ostati dugo na putu i vratite se što pre — doviknu mali Oliver za njima.

Norma, Šejn i dvadeset kauboja pod komandom Vegoa Slatera uzjahali su konje. Ljudi s ranča su ih otpratili pogledom sve dok se nisu izgubili u daljini.

Pukovnik Rajker i njegovih trideset jahača čekali su ih kod Sendvoter Krika. Krenuli su prema Taksonu.

Stigli su u grad i tu su im se pridružili novi ljudi. Sve sami lupeži grubih lica!

— Nećemo moći da vučemo taj top do zlatne doline — reče Zapadnjak kad je ugledao da je pukovnik Rajker nabavio i veliku haubicu.

— Snaći ćemo se — odvrati pukovnik.

— A zašto ste poneli te sablje? — raspitivao se Šejn.

— Za borbu izbliza, momče! — objasni pukovnik.

Znači, taj nitkov od pukovnika mislio je na sve. Želeo je da uništi jedno pleme Indijanaca.

Već predveče idućeg dana stigli su do granice.

Norma je bila jedina žena među snažnim muškarcima. Neki od njih su pokušali da se približe plavoj devojci. Međutim, tu su bili Šejn i Vego Slater. A ljudi su i slušali stroge naredbe pukovnika kome se u glavi vrmalo samo zlato.

Neki jahači su popreko gledali Šejna. Prijatelji Majka Sante ili Hampa Krilija!

U stvari, pukovnik Rajker nije mogao sasvim da nametne svoju volju ovoj razuzdanoj rulji. Šejn ga je pitao ko je pucao na rančera, a Rajker je odgovorio da je to verovatno bio Krili, ali bez njegove dozvole.

Zapadnjak je izvesno vreme jahao kao izvidnik ispred grupe jahača. Predeo je izgleda bio pust, ali odjednom su se ispred njih pojavili ruralesi. Kao da su iz zemlje iznikli. Meksikanske policajce u jaknama sivomaslinaste boje predvodio je jedan vođa.

Šejn im je saopštio da grupa Amerikanaca jaše ovamo gore prema brdima.

— Razgovaraću s vođom te grupe — ciknu njihov vođa. — Ne može neko tek tako bez dozvole da pređe preko granice. A osim toga, mora se platiti putarina!

Sišli su niz breg i Šejn pokaza rukom u pravcu odakle su se približavali jahači.

Vođa je uzeo dvogled. Odmah je primetio da su ti ljudi bili do zuba naoružani.

— Madre de dios! — frknu on.

Požurio je da se što pre oprosti od Zapadnjaka i pozvao svoje ljude da krenu za njim.

— Adios! — doviknu on Šejnu. — Možete proći, a drumarinu i ne treba da platite.

Poterao je svoga konja. Ostali su krenuli za njim.

Uveče pored logorske vatre pukovnik Rajker je ispričao da je tog dana razgovarao sa čovekom koga je ovamo poslao El Rojo, komandant desperadosa. Hteo je da zna zašto se tako velika grupa Amerikanaca uputila u Sijeru.

— Pristao sam da nam se on priključi — reče pukovnik. — Jer, El Rojo je gospodar Sijere i sa svojim desperadosima bi mogao da nam priredi razna iznenađenja. I, pomoći će nam u borbi protiv Jekija.

— El Rojo i ja smo smrtni neprijatelji — reče Šejn.

— To nije važno — uveravao ga je pukovnik. — El Rojo više misli na zlato nego na neku osvetu. Siguran sam da će on zaboraviti tu staru svađu između tebe i njega.

— Ako El Rojo ne preduzme ništa protiv mene onda ni ja nemam nameru da preduzmem ništa protiv njega i njegovih revolveraša. Ali, ja te opominjem, pukovniče. El Rojo je u stanju da prekrši svaki dogovor i da napadne tebe i tvoje ljude kad budete oslabljeni posle napada na Jekije.

— To ćemo tek sačekati — odgovori pukovnik. — Sada nam je najvažnije da nas El Rojo pusti da neometano prođemo preko ove teritorije. Obećao je da će nam pružiti pomoć u napadu na Jekije.

Zapadnjak sleže ramenima. Uostalom, njegov zadatak je bio da s Normom odvede pukovnika i njegovu grupu do skrivene doline. Time će njegov zadatak biti ispunjen. A, potom se sa plavokosom devojkom vraća u Arizonu. U borbi protiv Jekija neće učestvovati ni po koju cenu.

Posle toga je razgovarao i sa Normom. Ležali su ispod pokrivača jedno uz drugo. Jer, noći su ovde bile sveže.

— Ako i El Rojo napadne Jekije, onda će biti đavolski opasno za Indijance — reče Zapadnjak.

— Tondo i njegovi ratnici će se boriti — odvрати ona. — A, da ti kažem još nešto. Vego Slater je priznao da je zaljubljen u mene. On će dobiti svoj deo zlata iz doline i uzeće me za ženu. Obećao je da ćemo biti srećni.

— Jedva da mogu poverovati u to da taj žilavi Vego Slater želi još nešto osim zlata, Norma.

— Ja volim tebe, Šejne. Prema njemu ne osećam ništa.

XXIII

Tri dana kasnije jahači su se našli ispred klanca koji je vodio u skrivenu dolinu Jekija. El Rojo i pukovnik Rajker su se dogovorili. Desperadosi će prodreti u dolinu preko vratolomnih staza strmih bregova s druge strane doline, a pukovnik Rajker će sa svojim ljudima napasti ovde preko klanca.

Nebo je bilo tmurno. Spremala se oluja. Ali, to nije moglo da zadrži ljude koje je zahvatila zlatna groznica.

Norma i Šejn ostali su sami. Ubrzo padoše prvi pucnji. Čuli su se u klanecu. A zatim je odjeknula eksplozija dinamita. Nema sumnje, borilo se žestoko. Poslednje poglavlje istorije Jekija je počelo.

— To je bio moj narod — reče Norma. Počela je da plače. — Ja sam živela s njima. Tamo imam prijatelje i ljude koji su me voleli.

Odjek kopita prekinuo je mračne slutnje plavokose devojke.

Iz jednog sporednog kanjona jahali su prema njima šestorica Meksikanaca. Zapadnjaku je odmah bilo sve jasno. El Rojo!

Njegovi vukovi iz Sijere ubrajali su se u najopasnije revolveraše.

Poterali su konje lagano, jer sada im je bilo jasno da se ovde u brdima od njih ne može pobeći.

Zapadnjak udari pesnicom po vrhu sedla.

— Prokleta kopile! — reče on. — Znao sam da sprema nešto gadno, taj kućkin sin! Ti se udalji, Norma. Treba da preživiš ovo što se dešava i da se vratiš na „Stronghend” ranč. A El Rojo će prvi krenuti u pakao. Ja ću ga lično poslati tamo. Međutim, ima ih dosta tako da ću i ja verovatno krenuti za njim.

— Šejne! — viknu devojka uplašeno. — Nije to valjda kraj?

— Izgleda da jeste, Norma — odvрати mirno Zapadnjak. — Ne mogu da izađem na kraj sa šestoricom tako opasnih pučaroša. Ali, bar ću umreti s revolverom u ruci.

Ali, tog trenutka začuo se topot konjskih kopita. Bio je to Vego Slater. Mada mu je Norma rekla da ne pristaje na ono što joj je predložio, visoki predradnik se držao obećanja koje je dao svom gazdi Bigu Džošu, da će čuvati devojku.

U dolini su odjekivali pucnji.

— Ako i ti želiš da umreš sa Šejnom, onda ćemo ti ispuniti želju, gringo! — ciknu El Rojo. — A ja ću poljubiti plavu golubicu, momci!

— Oduvek si bio brbljivac, El Rojo! — reče Šejn.

El Rojo nije dugo oklevao. Potegao je revolver i pucao.

Međutim, Šejn je bio mnogo brži. El Rojo pade na zemlju kao da ga je grom pogodio.

Nastade paklena pucnjava. El Rojo i njegova dva revolversaša bili su mrtvi ljudi. Ostali su bili ranjeni.

A onda se sve utišalo.

— Jesi li ranjen, Šejne? — doviknu Norma.

— Nisam — odgovori visoki čovek.

Međutim, Vego Slater je bio teško pogođen i život se u njemu polako gasio. Normine suze kvasile su njegovo lice.

XXIV

Kasnije su Šejn i Norma čuli da su Jeki saznali šta im se sprema i pobjegli zajedno sa bogatstvom. Ostali su samo ratnici koji su skoro svi izginuli. Međutim, grupa napadača pretrpela je teške gubitke. Čak je poginuo i bradati pukovnik Rajker.

Kada su napadači najzad osvojili dolinu, nisu našli blago. Jeki su ga već ranije odneli i sakrili. Tondo je ipak bio mudar.

Šejn se sa Normom vratio na „Stronghend” ranč. Nije ostao dugo. Čekalo ga je nešto novo.

— K R A J —

**EDICIJA DOK HOLIDEJ
VANREDAN BROJ**

**SLEDEĆA SVESKA
ŠEJN**

BROJ 74

DŽEK SLEJD

**LOV NA
OKORELOG BANDITA**

Limpi Belami je stajao desetak koraka ispred kolibe. U desnoj ruci držao je revolver.

— Skloni tu opasnu igračku! — reče Šejn i nasloni ruku na sedlo.

Međutim, Belami nije oklevao. Pucao je odmah.

Zapadnjak se munjevito bacio s konja.

Već sledećeg trenutka je ležao na travi.

Ali, Limpi je pucao još jednom.

izlazi 16. jula 1985.

IZDAJE I ŠTAMPA NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT, 21000 NOVI SAD V. MIŠIĆA 1.